

ZVONKO

ISSN 1332-5841

List učenika Osnovne škole Zvonka Cara Crikvenica, siječanj 2025.

broj 25

TEMA BROJA:
**DA SE
NE POZABI**

IMPRESSUM

ZVONKO

List učenika OŠ Zvonka Cara Crikvenica

IZDAVAČ

OŠ Zvonka Cara Crikvenica
Kotorska 13, 51260 Crikvenica
Tel./fax: 051/241-866

E-adresa: tajništvo@os-zvonkacara.hr

ZA IZDAVAČA

Desiree Pečaver, ravnateljica

GLAVNA UREDNICA

Lea Lučić, 8. b

NOVINARSKA SKUPINA „Zvonko“

Lana Rogać, Leona Derossi,
Lea Lučić, Mihaela Malinarić,
Marija Peričić, Marlen Car,
Rea Čotra, Eva Šimić

VODITELJICA NOVINARSKE SKUPINE

Sanja Krešić

LEKTURA I KOREKTURA

Ana Buterin

UČITELJI SURADNICI

Alison Mavrić, Lucija Granić,
Marijana Marić-Tonković,
Marijana Barac Tomić,
Lukrecija Stilin

FOTOGRAFIJE

Novinarske skupina,
Desiree Pečaver, Damir Donadić,
Foto Ivančić, Denis Beganović,
Slavica Car, crikva.hr

NASLOVNICA

Maškare u PŠ-u Selce
(učenici od 1. do 4. razreda)

GRAFIČKA PRIPREMA

Neriz d. o. o. Jadranovo

TISAK

Kerschoffset Zagreb d. o. o.

UVODNA RIJEČ

Drage čitateljice i dragi čitatelji,
s radošću vam predstavljamo 25. broj našega školskog lista „Zvonko“ koji se svojim sadržajem osvrće na proteklu 2023./2024. školsku godinu. Novinarska skupina potrudila se i ove godine slikom i riječju zabilježiti školsku svakodnevicu.

U ovome broju istraživali smo prošlost našega grada. Zapitali smo se kako je izgledao život naših predaka te koje su posebnosti našega kraja i našega „ča“. Osvijestili smo potrebu očuvanja „besede“, „navada“ i „užanci“ pa smo i temu broja naslovili „Da se ne pozabi“.

S ponosom možemo reći da je i ova školska godina bila uspješna za naše učenike koji su ponovno postigli odlične rezultate na županijskim, međuzupanijskim i državnim natjecanjima.

Školska knjižnica u nekoliko je navrata „pucala“ po šavovima i to zbog Harryja Pottera, Ivane Brlić-Mažuranić i Moree Banićević, no najviše oduševljenja i simpatija ipak su pokupili nogometaši HNK-a Rijeke koji su našim učenicima priuštili nezaboravno nogometno jutro.

Detaljnije o ovome, a i svemu drugome, možete pročitati na stranicama koje slijede. Nadamo se da ćete uživati u čitanju!

Uredništvo

info

ŠKOLA U BROJKAMA

Ime: Osnovna škola Zvonka Cara Crikvenica

Datum rođenja: 19. 7. 1991.

Školska godina: 2023./2024.

Broj učenika matične škole: 265

Broj učenika PŠ-a Selce: 33

Broj učenika PO-a „Thalassotherapie“: 50

Ukupno: 348

Ravnateljica: 1

Učitelji razredne nastave: 16

Učitelji predmetne nastave: 26

Stručni suradnici: 2

Asistenti u nastavi: 5

Mentori i savjetnici: 3 mentora, 1 savjetnik

Ostali djelatnici: 10

Voditelji produženoga boravka: 3

Voditelj PŠ-a Selce: 1

Voditelj PO-a „Thalassotherapie“: 1

Voditelj ŽSV-a: 1

Izborni predmeti:

Vjeronauk

Informatika

Njemački jezik

1. razred matične škole s učiteljicom Anitom Kršul i ravnateljicom Desiree Pečaver

GENERACIJA 2023./2024.

PRVAŠI, SRETNNO!

Kroz školska vrata prvoga su dana nastave ozareno ušetali prvaši i prvašice spremni na sve izazove koji ih očekuju u prvome razredu. Veselu dobrodošlicu prvašićima priredili su učenici razredne nastave koji su ih pozdravili pjesmom, plesom i recitacijama, a ravnateljica OŠ Zvonka Cara Desiree Pečaver poželjela je svim klincima i klincežama „sretnu plovidbu brodom koji se život zove“. Brojali smo 24 prvašića u matičnoj školi i 9 prvašića u PŠ-u Selce koji su nestrpljivo iščekivali pozivku svojih učiteljica Anite Kršul i Anamarije Grbčić-Pahlić kao i onaj dugo sanjani trenutak kada će se zaputiti u svoju učionicu po prve upute i zadatke.

Marija Peričić, 7. b

1. razred PŠ-a Selce s učiteljicom Anamarijom Grbčić-Pahlić

ČAKULA NONI I VNUKI O ŽIVOTU NEGDANJE CRKVENICE

ŽIVOT NAŠEH STAREH ŽUHAK KAKO PELIN

Moja nona Slavica prava je Crikveničanka, rođena na Mlinu koji je nekada bio pokraj Dubračine. Cijeli svoj život obilježavala je tradicije i običaje Crikvenice, „hodila na sve maškarane povorke i pokupila se od nagradi ča se moglo pokupit“. Družila se sa starijim ljudima pa su joj oni pričali priče iz davnina. Također piše priče i pjesmice za djecu. Dobitnica je Nagrade Grada Crikvenice za područje kulture. Vrlo mi je drago da nekoga poput nje imam u obitelji. Svaki put kada odem k njoj, uvijek me iznenadi nekom svojom pričom pa je tako bilo i ovaj put.

■ **Nona, moremo sist i počakulat o Crkvenice i o tvojen ditiñstvu. Kako je bilo va tvoje vrime? Kako se prije živelo i gajilo običaje? Kako ste se igrali?**

– Naravno da moremo. Izvoli, sidi, i sad će ti nona ispričati se ča te zanima. Za započet štoriju o Crikvenici i na neki način približit staru Crkvenicu novom dobu moramo se vratiti na brdo Kotor, ishodištu i korenami našeh stareh. Visoko nad Crkvenicu stotinami let k'o va straže stoji, va njegovoh njedreh stisnute miće, kamene kućice. Ni jih bilo previše, sega nekuliko familij. Okol kuć i niz strminu Kotora gromačami odvajane lešice, kompiron, šenicun, jašmikon i hrmentunon zasajene. Žito se nosilo va malin mlet, a matere bi doma kruh pekle. Pameti se saki žulj na grubeh rukah oci i mater, vredneh, skromneh ljudi ki su se za sagdanju hranu i kruh saginjali pod tešken bremenom dela i življenja. Šparala se saka kap dažja va štirne i da bi imeli za žeđ utažit, blago

Ne smemo dozvolit da niti jedna napisana beseda pade va zaborav, zato pripovedajte sa svojim nonami, ljudmi ki se toga spamete, aš jedino tako neće past va zaborav niti naša tradicija niti naša stara Crikvenica i gajite tu ljubav ku osjećate za svoj kraj, svoju rodnu grudu.

napojit, da bi dečina imela ča jist. Živelo se je skromno, kuhalo se je ča bi se va vrteh poselo ili posadilo. Va štalah su se kozice i ovčice čuvala, za dečinu domaće mliko davale. Ribi, ke su se moren lovile, su nas othranile.

■ **Čega se sićaš od svojih mlajih dani?**

– Naša je kuća bila na kraju Vinodolske ulice, uz nju malin i ledana. Okol kuće puno zelenila, voćak i veli vrti. To je bilo naše carstvo. Hodili smo va šumice i umejki suhore i grani pobirat i šiški za oganj snetit. Matere su želud pobirale za prasci hranit da bi imeli po zime meso sušit i maneštre zasmočit. Masti je bilo od njih rastopljene, jedino smo morali uli kupit ako va vrtu ni bilo maslin. Materina špajza vavik je bila puna kiselih krastavci, paprik, nekuliko vrsti pekmeza. Brinula se ona da bi se

kroz celo leto imelo ča za jist. Živele su
skupa i po tri generacije va jednoj kuće:
nono, nona, otac i mat i dosta dečini.
Moralo se lačne usta nahranit i va ne-
kuliko kamar za seh mesta nač.

Naša ditiñjstva bila su vesela i rado-
sna. Manju braću i sestrice čuvala su
noni. Va sakoj kuće bilo je dvoje, troje
i više drobne dečice, dok je mat dela-
la okol kuće i vrta. Skromno obučeni
mlaji bi od stareje braće i sestar robu
nasljedil. Retko se je moglo kupit za
seh postoli. Nosile su se papuče keh je
nona sama podšivala. Postoli su nosi-
li stariji brati ki su va školu hodili ili
zanat učili. Kupili bi njñn jih oci ki su
na more sakat ribe hodili i prodavali.
Od teh soldi se kupovalo knjigi i teki.
Kad bimo zi školi prišli, najprvo bi se
va staru robu presukli, zadaće napisa-
li, zaten obedvali, onda po vane igrali.
Dečkići bi krpenu balu natirevali ke
su njñn od starih krp matere zašile,
pljezvali se po drveh ili se na špekuli
va dvoru igrali. Vavik su njñn kolena
ostrugane i krvave bila. Na skriva su
se igrali, lovili se kij bil brži. Ni bilo
igračak, nonići bi njñn od drva kakovi
autići ili karići načinili pa bi se okol
kuće vozili. Sakakove su igre zmišlja-
li. Nona bi jih učila ručni rad štikat ili
plest šal od domaće ovčje vuni.

Divojčice su se igrale krpenemi pupami ke su njhin noni zašile ili bi rožice pobirale i bokašča i venčiči plele. Volele su i oko noni va kuhinje gledat kako se kruh mesi, pomagale kompír

čistit, kokoše i patki hranit. Dečina su bili rumeni va obrazeh od čistoga zraka, blatni od zemlje, nakon prve škurini va kuće se spravili, večerali, umili se i va postelje kuntenti spat šli. I tako se živelo z dana va dan. Starejun braću bi se po letu kupat hodili, a posebe se zime veselili kada bi se po vane grudali i na ledu klizali, a kašnje brže bolje se okol šparheta va kuhinje teplili i mokru robu sušili. Va maštelu je vavik bilo robi za prat. To je bilo materino delo. Nona bi njin topli čaj od lipice kuhala i komad kruha mastun i cukron mazala. Kako smo se tomu veselili i sačen kuntenti bili.

■ Ke su bile tradicije i običaji?

– Va Crkvenice sej puno držalo do običaji i tradicije narodne nošnje, pirovanja, rojenja. Od rojenja pa do smrti štovalo sej blagdani, posebe Božić, Uskrs, crkveni blagdani i si ki su redon kroz leto štovali. Dečinu bi se na krštenje nosilo, obavila bi se pričest i berma, se po Božjemi nakanami. O Božiću se kitila jelvica ili šmrikvica, kako je ki imel. Jelvica bi se okitila srebron, ofarbanemi orehi il šiški, obesilo ku jabukvicu i okrugli keksići, spod jelvice bi se složile jaslice, i posejena šenica i skromni dari – regali. Stareji su hodili na polnočicu, a mi, mići, jedva čekali jutro da dari opremo. Nona bi va tavijol stavila šaku orehi, suheh smokav i mendul, a mat pletene kapi ili čarapice. Kako smo se mi, dečina, veselili temi skromnemi darami, a nakon Tri kralji, kad bi se borići raskitili, mi bimo te slaščice slatko pojili. Popi su blagoslivljali kuće i tako redon.

O Uskrsu (Vazmu) su matere mesile pogače, orehnjače, piturale jaja i va lipomu košiću bi na blagoslov va crikvu odnesle. Jutron bi se molilo i pogače z belen kafon pojilo. Obed je bil malo bogatiji, a onda bi se šlo šetat uz more štiman va lipoj robe i čestitat Uskrs rodbine i susedan. Za blagdan Vele Gospe se hodilo va procesije, molilo i pjevalo. Nakon maše sej na samanj hodilo i kade ku sitnicu za kuću, mašteli za vino otakat ili kisat zeke i repu, a dečice leptira ki je klepetal krilami

Slavica Car Frišova na promociji svoje treće knjige "Zagljedana va more" 2016. godine

ili glinenoga petešića ki bi se vodun napunil i puhalo va repić. Ko je to veselje bilo.

Nastalo se i vrime od maškar kada bi nakon Tri kralji ljudi na se staru robu nakramali, lica popelon mazali i grdo zgljedali. Hodilo bi se tancat pod murvicu ili va ku oštariju, a pratili su

jih harmunikaši i lipo svirali. Sega se toga spamećuju naši stari i rado prave dečine kako je to negda bilo.

Malo po malo Crkvenica se počela širit, gradile su se nove kuće uz potok i more, uredila se palada i šetnicu uz more, ljudi su počeli delat, moglo se bolje živet. Život je malo-pomalo na-

prvo hodil, Crkvenica je rasla i postajala se veća, se lipša. Život je postal malo lakši. Ljudi su se počeli bavit turizmom, uređivali su kuće i vrti. Dečina su hodila va škole, ali se ni raskošno živelo, saki se solad šparalo. Znalo sej reć da je negdanji život bil žuhak kako pelin i da se to ne sme pozabit.

■ Ča biš za kraj poručila mlajimi?

– Upravo zato sjećajte se i čitajte napisane knjige našeh pjesniki! Proučavajte naš zajik i naše ČA. Rabi posjetit muzeji i manifestacije posvećene upravo životu našeh starih. Ne smemo dozvolit da niti jedna napisana beseda pade va zaborav, zato pripovedajte sa svojim nonami, ljudmi ki se toga spamete, aš jedino tako neće past va zaborav niti naša tradicija niti naša stara Crikvenica i gajite tu ljubav ku osjećate za svoj kraj, svoju rodnu grud. Govorite čakavštun, pamтите i doć će vrime kada ćete vi bit stariji i praviti o tomu ko ja sada mojoj vnuke.

Fala ti, nona!

Leona Vuković, 7. a

MLADEN BARAC, PJESNIK I ČLAN KATEDRE ČAKAVSKOGA SABORA „KOTOR“ CRIKVENICA

PAR BESED O DOMAĆEN ZAJIKU

Va Grižah, Bribiru ili v Bribiri se divani, va drugih mestih se govori, ma sejedno si se razumimo aš to je naš zajik, naša čakafšćina kirska ki bi rekla z drugud. Da je va njoj čuda razlik, i to se zna, mesto do mesta, a druhčiji divan, kadgod jedna te ista rič druhčije v uših zvoni. Se samo ovisi da l'ju je zutil Bribirac, Grižanac, Selčan, Dramaljac, Jakovar, Crkveničan ili ki drugi, to naš čakavski zajik dela bogatin. A vas tajsti nauk dobili smo od naših mater i starih mater, pa se ne reče badava da je zajik fundamenat našega žitka.

Ča se tiče čakafšćini za naprvo, se ovisi o sin nan ki smo tijstih koreni, da sagdi, na sakon mestu štimamo

Mladen Barac i Slavica Car

svoj zajik, da ga obnavljamo i zalivamo kot rožicu. Kuliko se budemo svojini zajikon služili i okolo njega pašćili, tako će nan i bit.

Za očuvanje našega ČA jako je pozitivan

i utjecaj Katedre Čakavskoga sabora „Kotor“, ka uči najmlaje da gaje i očuvaju naš zajik, govor domaće riči va punon smislu tih besed i izrazi. Kulturno-umjetnička društva imaju pozitivno mesto va očuvanju bogatstva riči i govora.

Običaj maškaranja, mačkaranja, krabunosi i krabulj je jedan lipi pučki običaj za ki ljudi znaju od pamtivila. Kad pasaju Tri kralji, va prvu uru novog dana zabuče rog ki navišćuje početak mesopusta. Mesopust dura skoro dva miseca, do Pepelnice, kad finjuje poston, šentencun i paljenjen mesopusta i rashićivanjen popela. Običaje stariji prenašaju na mlaje – po sen ton budućnost ČA je osigurana.

ŠKOLA NEKADA I SADA

MOJIH 40 UČITELJSKIH LET

Znate li kako učenicima „proleti“ 40 minuta na satu Tjelesne kulture? „Zar je već gotovo?“ čude se svi. Znate li kako mladenki prođe dan vjenčanja, a pripremala se za to jaaaa-ko dugo? E, tako je protutnjalo, sasvim neprimjetno, mojih 40 godina rada s djecom. Raditi s djecom znači ostati dijete – čuditi se, smijati se, družiti se, pjevati, plesati, trčati pa i naljutiti se. No ta ljutnja je dječja, brzo prođe i zaboravi se.

Na početku je uvijek teško jer, kako me stari profesor na Pedagoškome fakultetu naučio: „Iza svakoga djeteta stoje roditelji, dvije bake, dva djeda, kumovi, stričevi, ujne, tetke... koji obožavaju to dijete i ne vole čuti učiteljicu koja ukazuje na pogreške.“ A što sam mogla? Moj je posao prvo pohvaliti pa ukazati na pogreške. Brzo sam shvatila kako će me mnogi ljudi i neljubazno gledati, a neki i voljeti.

Radeći u Bribiru, Triblju, Blaškovićima, Grižanama i Driveniku, baš sam se dobro navozila autobusima i temeljito upoznala zaleđe Crikvenice.

No te su škole, u to doba, imale svoju čar. Biti tada učiteljica značilo je stizati prije sedam sati kupovati marendu za učenike, cijepati drva i naložiti peć, pripremati i podijeliti marendu i učiti djecu. Bila sam sama u cijeloj školskoj zgradi. Kada bih bila zaboravila zatvoriti ulazna vrata škole, susjedov pas bi ušao i „ukrao“ nekoliko cipela. Prije dolaska školskoga kombija po djecu zabavljali smo se tražeći cipele i smišljajući nove igre.

Možete li vjerovati da mobiteli nisu postojali? Nismo čak imali ni telefon „na žicu“ u područnim školama. Čini se primitivno s današnje strane gledanja, no radili smo više (nije bilo računala ni školskih pomagala) te smo bili prirod-

niji, opušteniji i otvoreniji, a ta su djeca danas liječnici, profesori, glazbenici, znanstvenici pa i poznate TV-ličnosti.

„Uletio je“ tada i Domovinski rat. Teško je bilo glumiti smirenost i opuštenost u razredu punom domaćih učenika, Vukovaraca i Dubrovčana. Često je nedostajalo stolica da se svi natisnemo u učionicu, ali bili smo tako dobro uvježbani da smo prvi stizali u sklonište za vrijeme uzbune, a djecu svaka pobjeda veseli.

Dolaskom u Selce dobila sam generaciju od 27 učenika. To su danas roditelji djece koju sada imam u razredu i to me veseli. Više ne cijepam drva, ne kuham marendu, peć u razredu mi se ne ugasi kada se zanesem obradom prelijepa teksta jer imam centralno grijanje, računalo, mobitel, projektor i sva pomagala, kuharica me dočekuje s mirisnom kavom... sve je napredovalo, ali nešto je stalo, što me silno žalosti. Dalmatinci govore dijalektom i doma, i u školi, i na televiziji. Podravci i Zagorci isto tako. A mi? Zaboravili smo materinski jezik – čakavski – kao da ga se sramimo. Kao da je sve drugo bolje od našega.

A ja? Kad san sretna ili zijan, ne moren nego selački. Sad va celoj

školi iman samo jednog mićeg ki govori kako rabi. Drugih naučin za priredbu k'o da ih učin engleski. Točno govore, ma fali duša va ton govoru jer ga oni ne razume. Ma probat ću to još malo porivat do ove sezone pa gren doma. Dosta j' bilo dela! Neko dela ki j' mlad!

Lukrecija Stilin,
učiteljica razredne nastave u PŠ-u Selce

PROJEKT „MOJ ZAVIČAJ“

IGRE PO NIGDANJU

Učenci Čakavske skupine sa svojom su voditeljicom Marijanom Barac Tomić izrađivali igre o kojima su čuli u pričama svojih nonića i nona o tome kako su se djeca nekada igrala.

U igre su uložili svoj trud i maštu te su ih potom odlučili podijeliti i s ostalim učenicima. Tako su učiteljice 4. a i 4. b razreda naše škole Mirela Čandrić Matihlija i Marijana Barac Tomić odlučile surađivati s učiteljicama 4. razreda OŠ Mihaela Šiloboda iz Svetoga Martina pod Okićem pokraj Samobora na zajedničkom projektu „Moj zavičaj“.

Cilj projekta bio je kroz razne aktivnosti upoznati svoj zavičaj te pronaći zanimljive načine na koje bi znanja o svojem zavičaju prenijeli učenicima drugih dijelova Hrvatske.

Aktivnosti su vrijedni četvrtaši proveli putem videouradaka te kroz brošure, intervju, fotografije, čestitke, razglednice i razne literarne uratke kojima su međusobno, uz neizostavne „igre po

nigdanju“, predstavili i svoj zavičaj, običaje, dijalektalni govor te geografski smještaj svojega kraja. Učenici su bili vrlo aktivni pa

su naučili mnoge zanimljivosti o mjestu Sveti Martin pod Okićem i njegovoj okolici.

Lea Lučić, 7. b

PASARA, GUC, PANEL, PAPALINA, VINČOL, ROGI RIBARU...

U svibnju je na Trgu Stjepana Radića u Crikvenici održana promocija novoga suvenira naše Crikvenice, a to je edukativna igra memory. Zadovoljan sam što smo mi, učenici trećega razreda naše škole, imali mogućnost sudjelovati na promociji i uključiti se u nekoliko radionica koje je organizirala Turistička zajednica Grada Crikvenice u povodu toga događaja.

Sudjelovali smo u radionici izrade mramornih ribica, koje smo mogli i uzeti, zatim u likovnoj radionici sa slikarom Marijanom Mavrićem te smo slikali na platnu. U razgovoru s ribarima upoznali smo ribolovni

alat koji je bio izložen, a koristio se u prošlosti u našem kraju. Bili smo počašćeni fritama i ribljim specijalitetima koji su naša crikvenička tradicionalna jela. Naposljetku smo na trgu zaigrali novu memory-igru što nas je najviše razveselilo. Ona sadrži slike ribolovnih alata, jela od plave ribe i plovila za ribolov, a nazivi su napisani na hrvatskome i engleskome, dok su nazivi plavih riba napisani još i na latinskome jeziku.

Sve je motive oslikao naš domaći slikar Marijan Mavrić koji je već osmislio i oslikao motive nekoliko crikveničkih suvenira poput šalica, torbi za plažu ili krpica za brisanje naočala. Bilo je mnogo posjetitelja i vladala je vesela atmosfera uz naše primorske pjesme. Cijeli događaj pratila je RTL-televizija za koju smo Eva Car iz 3. b razreda i ja dali izjavu. Posebno sam zbog toga bio uzbuđen i ovaj doživljaj neću nikada zaboraviti.

Toni Turina, 3. a

UZ „ZVONČICA“ - POBJEDNICA ŽUPANIJSKE SMOTRE

MEMORY-IGRA

o crikveničkoj kulturnoj baštini

Učenička zadruga *Zvončica* OŠ Zvonka Cara Crikvenica osvojila je prvo mjesto na 23. Smotri učeničkih zadruga Primorsko-goranske županije koja se održala u OŠ Nikola Tesla Rijeka. Na smotri su nastupile 42 učeničke zadruge, a pobjedu je UZ *Zvončica* ostvarila memory-igrom „Moja Crikvenica“ te su osvojenim prvim mjestom osigurali nastup i na državnoj razini ove smotre.

Ova originalna rukotvorina priča priču o bogatoj kulturno-povijesnoj baštini naše Crikvenice. U prvom redu cilj je očuvanje sjećanja na prve crikveničke hotele i pansione. Igra je izrađena od tankih drvenih pločica na kojima je zalijepljena tkanina s otisnutim motivima crikveničke kulturno-povijesne baštine. Pobjednički proizvod

UZ „Zvončica“ na smotri su predstavile Ema Pintarić, Lara Mehmedović i Antonia Brkljača koje su pripremile praktični rad te su ocijenjene s najvišim brojem bodova. Na smotri su sudjelovale i voditeljica zadruge Anja Kostanjšek Brnić te voditeljica Likovno-grafičke skupine Lucija Granić.

Lea Lučić, 7. b

JEDINSTVENI SELAČKI OBIČAJ

MLAĆA SLAME

Na Mesopusni utorak u Selcu se održava tradicionalna mlaća slame, običaj karakterističan samo za Selce. Selačka mantinjada kreće na Brdo u poslijepodnevnim satima gdje ih dočekuju mlatačice slame, žene s grabljama i žene u svečanim i radnim nošnjama s baškotima i kavom. Povorka se s Brda spušta u centar te žene na trgu mlata slamu. Kada se slama zapali, okupljeni otplešu dva tradicionalna plesa oko vatre – hrvacki i kolunati. Nakon selačkoga kola uz mantinjadu i mažoretkinje, među kojima su i brojni učenici i učenice naše škole, sudionici se počaste kavom i baškotima te nastave plesati uz glazbu.

Mlaća slame jedinstveni je selački običaj kojim Selčani dobiju znak hoće li bolje roditi

zemlja ili će biti više ribe ovisno o tome ode li dim prema brdu ili moru. Ovaj jedinstveni običaj Selčani vole pokazati i ljeti brojnim turistima, a to čine u sklopu manifestacije Sr(Etno) Selce. Mlaća slame, selačko kolo i mimohod naših narodnih nošnji dio su programa uz neizostavno pranje robe na perilu na izvoru Polače te heklanja i šivanja na singerici. Posebna su atrakcija mimohoda tradicionalne nošnje koje se dijele na svečanu, radnu i mušku nošnju.

Svečane su se nošnje nosile u raznim svečanim i crkvenim prigodama i na blagdane. Sastoje se od košulje koja se naziva stomanja, kasa ili bušta, tkanice, haljice koju zovu krilo, podsuknje, čarapa i papučica. Slama se mlati *va belo*j nošnji koja je nekada služila kao radna nošnja, a sastoji se od berhana (suknje), košulje i čarapa.

Muška se nošnja ističe svojim zelenim detaljima, ali je slična ostalim nošnjama na području Vinodola i sastoji se od gaća (hlaća) uskoga kroja s dvama prorezima sa strane, ukrašenima gajtanom. Ispod se nalazi stomanja (košulja) od fine, prozračne lanene tkanine na koju se stavlja jačermica od čoje. Većina nošnji bila je sačuvana i naslijeđena, no stalno se kroje i nove, što je dobar znak da ovaj običaj neće nestati.

Rea Čotra i Marija Peričić, 7. b

MAŠKARANI OBIČAJI U NAŠOJ ŠKOLI

BUBANJ I MUZIKA, SLOŽNO UDARAJ!

U našoj školi učenici redovito održavaju tradiciju običaja vezanih uz maškare našega kraja. Nakon Sveta tri kralja u našem gradu započinju tradicionalne maškarane zabave. Učenici čakavskih skupina naše škole izrađuju mesopusta, lutka koji je kriv za sve nedaće koje su se dogodile u protekloj godini. On za vrijeme maškaranih dana sjedi na pozornici u auli škole.

Ovogodišnji se mesopust zvao Dešpetljivac, a razlozi njegove krivnje nabrojani su u šentenci koju su napisali učenici čakavskih skupina PŠ-a

Selce i matične škole sa svojim učiteljicama Lukrecijom Stilin i Marijanom Barac Tomić. Stihovima i rimom na šaljiv način sudac osuđuje mesopusta, a abukat ga brani. Na naslovnici šentence nalazi se učenički likovni rad maske.

Za kraj maškara, na Čistu srijedu, u dvorištu naše škole učenici Čakavske skupine čitaju šentencu, a ostali

učenici pod maskama slušaju za što je sve mesopust kriv.

Kada je osuda pročitana, mesopust se zapali u dvorištu škole, a učenici ga pjesmom, bubnjevima i harmonikom *ispraćuju* dok ne izgori.

Nakon zapaljenoga mesopusta prestaje pjesma i učenici se u miru vraćaju u školske prostorije.

Čakavska skupina

ŠENTENCA MESOPUSTA

DEŠPETLJIVAC

2024. LETA

ABUKAT:

Maškaroni mali i veli,
Prišli su nan dani veseli.
Mesopusni tanci vesele nas,
Kraj maškaron pride začas.

„Dešpetljivac“ nas gleda va strahu,
Osudit ga moramo va mahu.
Se nevoje ke je pripravil
Osudun svojun je platil.

Kune i lipse nan je makal,
Euri i centi on se takal.
Dešpeti je sake udelal,
Ma za to ni baš abadal.

Teplu zimu nan je prnesal,
Malo sniga nan otresal.
Na Sajmu bogat program je bil
S tin se „Dešpetljivac“ sin pohvalil.

Prvašiči nan znani, mili
Veli razred nan napunili.
Četvrtaši ovo leto novo pišu
Po nacionalnin ispiti s osmaši rišu.

Va šahu smo već znani
Prvaci doma i po vani.
Pedagoginja nas navadila o šahu,
Rešimo š njen problematiku saku.

Ni ribolov nan ni strani bil,
Ples, natjecanja, sa sin bi se pohvalil.
Škola od nauke prave mi smo
I va gradu dičjeg gradonačelnika imamo.

I talent smo pokazali vredni mi,
Poznati su nastupi na pozornicami.
Redovito učiti moramo saki,
Va znanju ćemo bit mi jaki.

Dešpetljivac s učiteljicama Lukrecijom Stilin i
Marijanom Barac Tomić

Selčani te ga osudit,
Njimi rič ću prepustit.
Suče dragi, mili,
Mesopustu sad se cvili.

SUDAC:

Zibrali smo Gradsko vijeće,
Eto nama malo sreće.
Predstavnik mi dobili,
Zahtjevima ga gušili.

Igralište mi nimamo,
Sako leto ga išćemo.
Lopte su nan stalno šupe,
Krpamo mi njima rupe.

Odbojku si jako vole,
Ma igramo mi bez mriže.
Meštrice se jako trude
Da od mriže nešto bude.

Košarkaški mi smo asi,
Kuda gremo – se se praši.
Va Rovinju završili,
Lekciju smo naučili.

Nove obul tenisice,
Izazval je zazubice.
Dva se našla, njih su skrila,
Vela gužva se stvorila.

Roditelji pozabili
Takovi su negda bili.
Barufa se valje digla,
Ma je pravda brzo stigla.

Marendicu si sad jimo,
Škola nan miriše fino.
Saki đak treba da j' sit,
To j' ovog projekta bit.

Šest i osan, devet, deset,
Broj je đacih tri i trejset.
Čeka selce vrime ludo,
Morda se dogodi čudo.

Si se skupa mi držimo
I lipo se mi igramo.
Ma vavik je razred jedan
Kima kućni red ni vredan.

Za maškare se spravljamo,
Odobrenje mi pitamo.
Plešu šahovske figure,
Ne bojimo se mi bure.

Galamdžije to su prave
Mudrijaši, svađalice.
Za pravdu se stalno bore,
Ma meštricu svoju vole.

**MAŠKARONI MOJI,
TO JE KRAJ,
BUBANJ I MUZIKA,
SLOŽNO UDARAJ!!!**

E-dnevnik je prava fora,
Va školu se doć ne mora.
Mat nan more se opravdat,
Ne mora va školu javljat.

Konačno smo saki za se,
Ni kombinacije, zna se.
Veseli smo mi k'o tići,
Razredi su jako mići.

JUBILARNO DESETO IZDANJE OMILJENE MAŠKARANE PRIREDBE

ČAKAVSKO MAŠKARANO ZAPOLNE

U auli naše škole tradicionalno je održano deseto Čakavsko maškarano zapolne koje je zaslužno za očuvanje običaja, tradicije i „domaće besede” među najmlađima. Čakavsko maškarano zapolne održava se pod inicijativom Katedre Čakavskoga sabora „Kotor” te u suradnji s Gradom, Turističkom zajednicom Grada Crikvenice i OŠ Zvonka Cara. Oko 130 maškarica – iz dviju osnovnih škola na području grada Crikvenice s područnim školama iz Jadranova, Dramlja i Selca i DV-om *Radost* te škola Vinodolske općine iz Bribira i Triblja – pokazalo je svoja umijeća kroz pjesmu, ples i glumu, a sve to na našem čakavskom dijalektu.

Program je otvorila Mala svita učenika prvoga razreda OŠ Vladimira Nazora, a šentencu su pročitali Vito Rogać i Petar Jeličić, učenici četvrtoga razreda naše škole. Veselu atmosferu podigli su učenici OŠ Jurja Klovića iz Triblja uz zvuke harmonike i bubnjeva pjesmom „Da bimo i kletu” kada su maškarice zapjevale i zaplesale holom škole. Nakon veseloga programa učenici i uzvanici počastili su se krafnama i sokovima čiji je sponzor Turistička zajednica Grada Crikvenice te čajem uz ukusne frite koje je pripremila naša spremačica Mira.

Čakavska skupina

„Govor je naš
kako črčanje tice od
kanarinca i gardelca.”
(TEA MATEJČIĆ-JERIĆ)

DJEČJA MAŠKARANA POVORKA

ŠAHOVSKA MAŠKARANA BAJKA

Krajem siječnja sudjelovali smo na tradicionalnoj Dječjoj maškaranoj povorci u Crikvenici. Više od 100 učenika matične škole, Područne škole Selce i Područnog odjela *Thalassotherapie* u pratnji svojih učiteljica te medicinskoga osoblja Dječjega odjela pri Specijalnoj bolnici *Thalassotherapie* prošetalo je šetnicom uz more i predstavilo se na Trgu Stjepana Radića maskom „Šah“. Zaplesale su šahovske figure i crno-bijela polja te sve okupljene stihom pozvali na partiju šaha.

Lea Lučić, 7. b

ŠAH JE IGRA OD DAVNINA ZNANA,
PREDAK MU JE
ČATURANGA STAROINDIJSKIH DANA.
KRALJ NA ČELU VOJSKE STOJI,
PJEŠAKE SVOJE REDOVITO BROJI,
KONJICA SU MU DVA SKAKAČA,
NJEGOVA STRANA MORA BITI JAČA.
ONI SPREMNO PRESKAČU FIGURE
DVOJNIM UDAROM RADE AVANTURE.
TU SU I LOVCI KOJI PUCAJU PO DIJAGONALI,
I TOPOVI ŠTO IDU SAMO RAVNO U OBRANI.
NAJVAŽNIJA FIGURA UZ KRALJA NA PLOČI
JE DAMA KOJA IMA ČAROBNE MOĆI.
ŠAH MOGU IGRATI SVI, SLOBODNO PROBAJ I TI!

MEĐUNARODNI MJESEC ŠKOLSKIH KNJIŽNICA

ŠKOLA MAGIJE U NAŠOJ KNJIŽNICI

Međunarodni mjesec školskih knjižnica obilježava se svakoga listopada, a ove je godine predstavljen sloganom „Moje sretno mjesto gdje kreativnost i mašta cvjetaju“. Kreativnost i mašta naše knjižničarke Mirele Majnarić ovoga su puta našu školsku knjižnicu pretvorili u Hogwarts, školu vještičarenja i čarobnjaštva.

Posjetitelji su u knjižnicu zakoračili kroz željezničku pregradu s perona 9 i $\frac{3}{4}$, a iznad njihovih glava vijorili su leteći ključevi dok su ih sa zidova budno pratila čarobna stvorenja poput sove i feniksa. Ljubitelji Harryja Pottera mogli su uživati u stripovima koje su izradili učenici 6. i 8. razreda pod mentorstvom učiteljice Alison Mavrić, a imali su priliku na kratko se pretvoriti i u zatvorenike iz Azkabana te se osladiti zdravim zlatnim zvrčkama (mandarinama). Svi prisutni

„Moje sretno
mjesto gdje
kreativnost i
mašta cvjetaju“

Potteroljupci sudjelovali su u kvizu o Harryju Potteru koji je bio središnje događanje ove večeri.

Kviz nije bio nimalo lagan jer se trebalo prisjetiti nastavnih predmeta u Hogwartsu, čarobnih riječi ili pravila metloboja pa su ekipama u pomoć uskakale i učiteljice Nikolina Vaić i Ana Lončarić Kostrenčić. Najvrsnijim poznavateljem Harryja Pottera pokazala se ekipa Dumbledore koju su činili Lucija Stojević, Vito Stojević, Gita Njegovan, Daniela Prusac i Niko Trupković, a bili su za svoje znanje prigodno i nagrađeni.

Leona Derossi, 7. b

KNJIŽEVNO JUTRO S MOREOM BANIĆEVIĆ

UČITELJICA KOJA VOLI PSE I HOROR-ROMANE

U školskoj knjižnici ugostili smo krajem travnja književnicu Moreu Banićević. Susret je trajao jedan školski sat.

Književnica nam je prvo predstavila svoj najnoviji horor-roman „Izgubljeni gospodin Kovač“, obiteljsku horor-bajku za djecu i mlade, a potom se osvrnula i na svoj prethodni roman „Mjesečari Monteriera“. Književnom susretu prisustvovali su učenici 6. a i 7. b razreda, a književnicu su „zasuli“ mnoštvom pita-

nja o njezinu stvaralaštvu, školovanju i djetinjstvu, ali i o stvarima koje Morea voli poput videoigara i horor-filmova. Učenici su bili vrlo aktivni te su pokazali veliku želju za čitanjem njezinih knjiga. Dokaz tome jest i to da je kutak u kojem su bila izložena Moreina djela, vrlo brzo ostao prazan, a neki su njezine romane čitali čak i u autobusu tijekom školskoga izleta. Leona Derossi, 7. b

ŠTO SMO DOZNALI O MOREI BANIĆEVIĆ?

- ♦ **Koji je vaš najdraži roman koji ste napisali?**
– Moj najdraži roman je moj prvi roman „Demon školske knjižnice“.
- ♦ **Čuli smo i da volite pse. Imate li Vi psa?**
– Točno, jako volim pse i kod kuće imam dva psa.
- ♦ **Učiteljica ste engleskoga jezika u osnovnoj školi. Čitaju li Vaši učenici Vaše knjige?**
– Da, čitaju i često me tijekom sata znaju pitati što ih zanima vezano uz radnju ili likove iz knjiga.
- ♦ **Kako pronalazite vrijeme za pisanje romana uz sve svoje obveze?**
– Ni sama ne znam kako uspijevam pronaći vrijeme za pisanje, ali uspijevam... To bude najčešće tijekom ljetnih praznika jer tada imam najmanje posla oko pripremanja nastave.
- ♦ **Gledate li u slobodno vrijeme horor-filmove?**
– Da, naravno... Najdraži su mi „The Ring“ i „The Nun“.
- ♦ **Gdje pronalazite inspiraciju za svoje knjige?**
– Inspiracija većinom dolazi kada noću sanjam loše snove.

Rea Čotra i Mihaela Malinarić, 7. b

NOĆ KNJIGE U NAŠOJ ŠKOLSKOJ KNJIŽNICI

POSILIJEPODNE S IVANOM

U povodu svojega 150. rođendana u našoj se školskoj knjižnici – na iznenađenje svih okupljenih knjigoljubaca – „ukazala“ Ivana Brlić-Mažuranić, naša poznata književnica. Omiljenu spisateljicu bajki i dječjih romana, koju zovu i Hrvatskim Andersenom, utjelovila je Sanja Miletić, naša asistentica u nastavi, odjenuvši crnu haljinu nalik onima s početka 20. stoljeća kao i raskošni šešir s velikim obodom i čipkom.

Potom su učenici „odmjerili snage“ u *pub*-kvizu koji je tražio poznavanje njezina lika i djela.

Usljedile su radionice na kojima su učenici naučili nešto novo i pritom se dobro zabavili. Tako su uz pomoć svojih učiteljica

hrvatskoga jezika istraživali i otkrivali značenja tuđica i zastarjelica na koje su naišli tijekom čitanja, a pomoću „Priča iz davnine“ ponovili su i tvorbu aorista i imperfekta.

S knjižničarkom Mirelom Majnarić izrađivali su magnete od različitih materijala s motivom Domaćih iz „Šume Striborove“, dok su oni mlađi zaigrali *memory*-igru na temu avantura šegrta Hlapića s učiteljicama Andreom Barac i Anom Lončarić Kostrenčić te pedagoginjom Julijanom Plenčom.

Ovim smo aktivnostima proslavili 150. rođendan omiljene nam književnice čime smo je, barem na trenutak, uspjeli „oživjeti“. Nadamo se da zainteresiranost za čitanjem njezinih djela nikada neće prestati.

Leona Derossi, 7. b

DAN HRVATSKE KNJIGE

TKO JE „HRVATSKI ANDERSEN“?

U povodu Dana hrvatske knjige učenici 2. b razreda s učiteljicom Andreom Barac boravili su u školskoj knjižnici. Tom prilikom istraživali su književnicu Ivanu Brlić-Mažuranić u povodu 150. godišnjice njezina rođenja.

Uz pomoć vještala u *LearningApps* učenici su otkrili tko se krije pod nadimkom „Hrvatski Andersen“. Prema tome nazivu otkrili su tko je bila Ivana Brlić-Mažuranić i čime se bavila. Upoznali su i neke od njezinih najpoznatijih likova pa su nakon čitanja njihovih opisa iz knjiga likove i nacrtali onako kako ih zamišljaju. Radionicu su završili slaganjem *puzzli* i igranjem *memory-igre* s tim istim likovima.

Lea Lučić, 7. b

MJESEC HRVATSKE KNJIGE

Nek' ti riječ ne bude strana(c)

Ove je godine Mjesec hrvatske knjige bio posvećen prevoditeljima, odnosno književnome prevodenju, a održavao se pod sloganom „Nek' ti riječ ne bude strana(c)“. Nacionalni kviz za poticanje čitanja jedan je od središnjih programa manifestacije. To je natjecanje organizirano u cilju dodatnoga poticanja čitanja kod mladih čitatelja viših razreda osnovne škole putem mreže narodnih i školskih knjižnica u Hrvatskoj. U Nacionalnome kvizu za poticanje čitanja 2023. pod nazivom „Pronađeni u prijevodu“ sudjelovali su i učenici naše škole među kojima se posebno istaknula učenica 7. b razreda Lea Lučić koja je kao finalistkinja kviza imala priliku prisustvovati završnoj svečanosti svih finalista 15. studenoga u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu.

U svečanome ozračju uz prigodan kulturni program najuspješnijima su bile dodijeljene glavne i utješne nagrade.

Eva Šimić, 7. b

ČITANJE JE VAŽNO

PROČITAJ I TI!

Učenici 2. b razreda znaju da je čitanje jako važno pa su se dogovorili da će jedni druge poticati na čitanje preporukama knjiga koje pročitaju u slobodno vrijeme. U rujnu svoje su omiljene naslove uspješno predstavili Ivan, Nikolas, Nika i Nicole u sklopu projekta „Čitam sebi, čitam tebi 3“.

Marlen Car, 7. b

ČITATELJSKO NATJECANJE

ČITANJEM DO ZVIJEZDA

U OŠ Srdoči u ožujku je održano županijsko natjecanje u znanju i kreativnosti „Čitanjem do zvijezda“. Radi se o nacionalnome projektu za poticanje čitanja i promicanje kulture čitanja koji su pokrenuli školski knjižničari osnovnih i srednjih škola Međimurske županije 2009. godine.

Kategorije ovoga natjecanja uključu-

ju kviz znanja i kreativni uradak, a da bi se natjecanju moglo pristupiti, potrebno je pažljivo pročitati tri zadana naslova. Ove školske godine prvi su put na županijskoj razini natjecanja sudjelovale i učenice 6. a razreda naše škole. Nicol Antić, Patricia Jerčinović Matok te Ema Pintarić temeljito su pročitale zadane romane „Trči, ne čekaj me“ Bojane Meandžije, „Moja baka je zmaj“ Melite Rundek i „Zeleni pas“ Nade Mihelčić te su u jakoj konkurenciji od 26 osnovnih škola ostvarile fantastičan rezultat osvojivši 4. mjesto s postignuta 84 boda. Školsku ekipu za natjecanje pripremila je školska knjižničarka Mirela Majnarić. Učenica Ema Pintarić sudjelovala je i u pojedinačnome dijelu natjecanja u izradi i prezentaciji kreativnoga uratka na temu zadanih književnih djela te osvojila 6. mjesto.

Leona Derossi, 7. b

literarni i
likovni radovi

Tragovi odrastanja

Nicola Mađar, 8. a

VAL I STARI GALEB

Na pješčanu plažu uz more sletio stari galeb. Val ga je pozdravio. Primijetio je kako promatra more i morske valove. Nadao se ribi. Val ga je razumio i ohrabrio. Neće ostati gladan. No galebu nije bilo do hrane.

Bio je umoran jer se tek bio vratio s puta. Val je bio znatiželjan pa ga je ispitivao gdje je bio, je li dugo putovao i kako mu je prošao put. Galeb mu je strpljivo odgovarao pa ispričao svoj put od Splita, Dubrovnika i Šibenika. Doletio je do Velebita. Umorio se od kiše, bure i sunca.

Val je slušao galeba pa ga razdragano zapljusnuo kao da mu veli: „Dalje...” Bio je uzbuđen što je upoznao novoga prijatelja. Požalio mu se jer galeb može odabrati kako ide, a on ne zna hoće li stati ili krenuti. Bura ga nosi posvuda. Galeb ga je ohrabrio priznavši da je val pravi buntovnik.

Val je bio ponosan na te riječi pa još jače započne prskati stijene, ljude, plaže i barke. Odjednom je stao. Bilo mu je čudno što su svi mokri, ali ne i galeb. Galeb se nasmijao pa objasnio da ga štiti masno perje jer voda svaki put samo sklizne s njega.

Odjednom su začuli gukanje u daljini. To je bilo galebovo jato u potrazi za njim. Galeb se pozdravio s valom jednom i zauvijek. Val je ostao sam na pustoj hridi, ali se nikada nisu zaboravili.

Ema Pintarić, 6. a

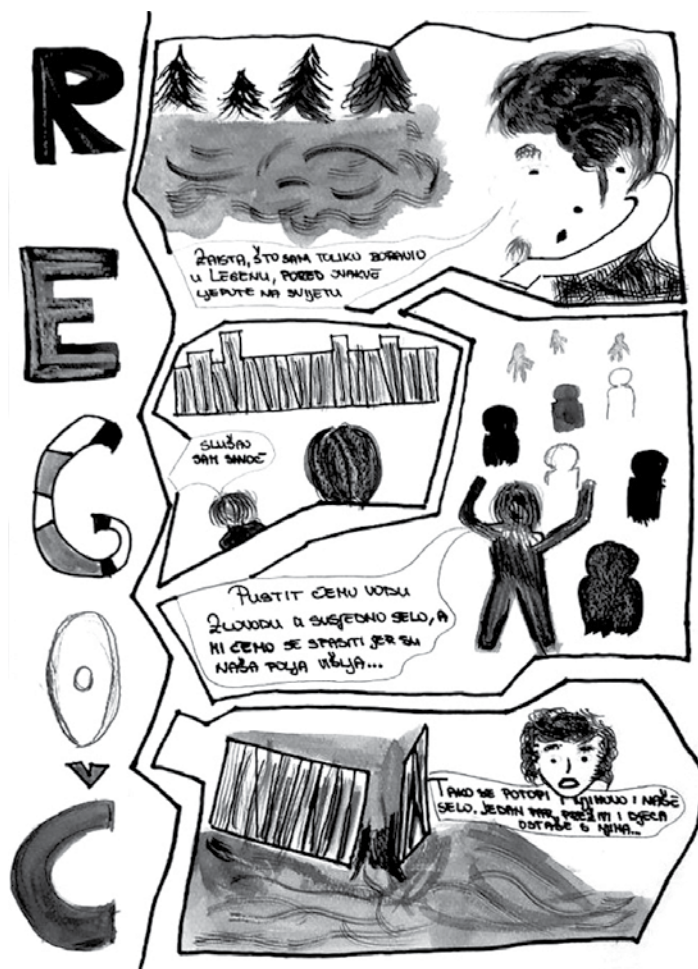
UZ MORSKU OBALU

Otisci stopala sami stvaraju tople i vesele uspomene. Ležeći nad kamenčićima koji bodu ramena, gledam valove koji udaraju u stijene. Osjećam sitne kapljice slanoga mora dok padaju na ramena. Galebovi, vrapci i raznolike vrste ptica cvrkću dok lete iznad gustih slojeva oblaka. Kamenčiće valovi nose u velike dubine. Barke se njišu od laganoga povjetarca.

Kada noć padne, zalazak je kao jesenski dan. Sve te boje – žuta, narančasta, roza i crvena, a na putu se nađe i malo plave i ljubičaste – daju nam dojam da je jesen stigla. Mrak, nema više lakših povjetaraca koji bi njihali barke, ptice su utihnule. Otiske stopala morska struja polako nosi u velike dubine mora. Noć je tiha.

Kada svane jutro, more se probudi, ptice počnu pjevati svoje jutarnje pjesme, otisci stopala ostaju za ljudima koji prolaze obalom, barke se njišu od jačega jutarnjeg vjetrova kao da smo jutru dali neku posebnu moć. Galebovi su gladni. Hvataju ribu. Obala nosi velike tople, možda i tužne uspomene, ali najviše sretne. Uz more je divno!

Lana Parać, 6. b

Magdalena Rubčić, 8. b

UZ RIJEKU

Uz rijeku kroz šumu životinje su se igrale, a u zelenoj i pitomoj šumi jedna rijeka se stvori. Rijeka žubori pa žubori. Pored rijeke životinje su se družile: mravi, bubamare, gušteri, ribe, žabice i još mnogo njih.

Sjela sam na deblo kraj rijeke i razmišljala kako ova zelena i gusta šuma može imati samo manje životinje? Moralo bi biti i divljih životinja naokolo? Kad ono – nešto se začu! Kroz šumu su prolazili medvjed, srna, lisica, ptice te zmije.

Odjednom u mojoj kosi zapuše vjetrović. Osjetila sam kapi rose. Životinja više nije bilo uz rijeku, nego su se

skrile u gustiš šume. Ja sam se našla ispod nadstrešnice riječne kućice. Sjedila sam tako i promatrala rijeku. Osjećaj je bio divan i umirujući. Rijeka je žuborila i tekla strahovito. Vrijeme je prolazilo tako brzo u rijeci i igri s bumbarima. Najednom je zasjalo sunce i rijeka se razbistrila. Naselile su je nove životinje poput osa, pčela i bumbara. Oprašivali su cvjetove.

Uz rijeku se začuo cvrkut ptica te proćuo šumom. Rosa je sve osvježila. Suton! Odjednom nije bilo životinja. Ostale smo samo uzburkana rijeka i ja.

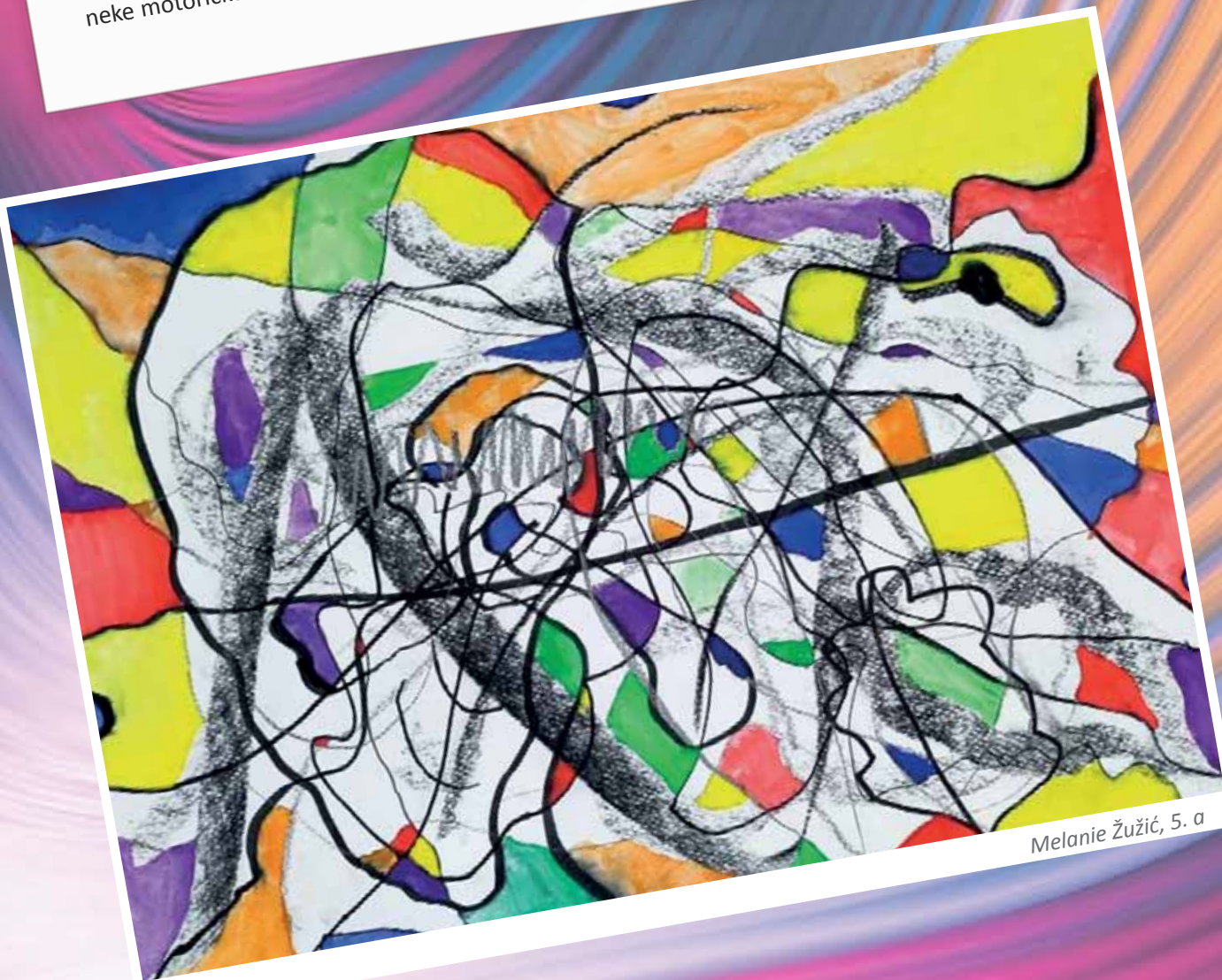
Sarah Bećirević, 6. b

IGRICE ILI NOGOMET?

Videoigre se igraju na računalu, mobitelu ili igraćoj konzoli. Počele su se jako brzo razvijati početkom 21. stoljeća. Gotovo sva današnja djeca igraju videoigre, no nekada to nije bilo baš tako. Djeca su se nekada igrala vani s prijateljima. Igrala su i ona neke videoigre, ali puno kraće, možda malo poslije ručka ili nekih petnaestak minuta... ili je to samo meni moj tata tako rekao. Rekao mi je i da je imao Game Boy koji je imao puno manji ekran od današnjih mobitela pa nije toliko štetio vidu. Nisam ga baš shvatio što je to Game Boy. Videoigre, koje se danas igraju, imaju i neke koristi. Njima se razvijaju neke motoričke sposobnosti, utječu i na naše pam-

ćenje, no puno je više negativnih strana videoigara nego prednosti. Loše utječu na naš vid, ali i na naše raspoloženje te „troše“ naše vrijeme. Ja sam također igrao igrice po cijele dane i na koncu sam morao ići na preglede oči. Sada puno manje igram i nemam problema s vidom, no svejedno sam previše „na njima“. Mislim da igranje igrica nije nezdravo ako se igra u kratkim vremenskim periodima. Jednom mi je tata rekao: „Da sve to vrijeme, koje provedeš igrajući igrice, igraš nogomet, već bi bio u Real Madridu!“ Mislim da je ovoga puta tata u pravu i da ću poslušati njegov savjet.

Filip Kikić, 7. a

Melanie Žužić, 5. a

Zar je važno kako netko izgleda?

Zemlja. Jedini planet na kojemu ima života. Pun je različitosti, ali i mržnje, diskriminacije i rasizma. Svijet bi bio dosadan da smo svi jednaki. No u nekim slučajevima to bi čak bilo i poželjno jer bi se neke strašne stvari spriječile.

U prošlosti su ljudi bijele rase diskriminirali ljude crne rase – samo zbog njihove boje kože. Takve diskriminacije i rasizma ima i danas, ali ne toliko koliko u prošlosti jer se puno govori i uči o toleranciji te o ljudskim pravima. Usprkos tome i dalje je prisutno ogovaranje, govorenje ružnih i uvredljivih riječi o nekome... Komentira se kako netko izgleda. *Predebeo je (...); Premršav je (...); Ima veliki nos (...).* Komentira se stil odijevanja, boja kose ili marka

tenisica, no upravo je to ono što nas čini posebnima! Ljudi svejedno i dalje vrijeđaju jedni druge.

To je fascinantno jer životinja drugoj životinji ne govori takve stvari. Lav ne govori slonu kako je težak ili kako žirafa ima dugačak vrat.

Planeti si ne govore kako Zemlja jedino vrijedi jer na njoj ima života ili kako je Merkur najtopliji, Neptun najhladniji, a Jupiter najveći.

To jedino radimo mi, ljudi.

Zar je važno kako netko izgleda?

Zbog ogovaranja i komentiranja nećemo napredovati i postati dobri ljudi. Ostat ćemo netolerantni i... razmaženi.

Nicole Brnić, 7. a

Evelyn Kosanović, 7. a

Deny Alaber, 7. b

MOJE DJETINJSTVO

Za mene je djetinjstvo doba sreće. Kada ga se sjetim, pomislim na ljubav, igru, obiteljske izlete i uživanje. Ipak, prva riječ na koju pomislim, kada netko kaže djetinjstvo, je moja obitelj jer me sva lijepa sjećanja vežu za nekoga člana obitelji.

Nježnost, ljubav i toplina kroz sve moje djetinjstvo podsjeća me na mamu. Uvijek je bila uz mene, pričala mi priče, mazila me i grlila. Ona mi je dala i nadimak Bibica koji mi je ostao i danas. Uvijek mi je pekla omiljene kolače.

Djetinjstvo me podsjeća na smijeh mogega tate. On se uvijek šalio sa mnom i nasmijavao me. S njim sam stalno igrao neke igre. Sjećam se trenutka kada mi je namještao pomoćne kotače na biciklu. Oboje smo uživali zezajući mamu zajedno s bratom. Brat mi je uvijek bio uzor i cijelo svoje djetinjstvo pokušavao sam ga

pratiti i kopirati. Dio mogega djetinjstva su moja nona i djed koji su me čuvali dok nisam krenuo u vrtić. Kod njih sam mogao raditi što god sam htio, zato mi je to omiljeni dio djetinjstva.

Puno je događaja koji me podsjećaju na moje djetinjstvo od dobivanja prvoga psa, Play Stationa, gledanja utakmice u Barceloni i obiteljskih izleta pa do plača na prvi dan vrtića. Sjećam se dana kada sam bio ljut i lomio bojice u vrtiću. Znao sam *zapričavati jaslíčarce* dok smo ručali pa sam naljutio tetu i nisam htio razgovarati s njom.

Moje djetinjstvo bilo je lijepo i puno dogodovština. Nikada neću zaboraviti te trenutke. Oni će uvijek biti dio mene kao i moja obitelj koja čini moje djetinjstvo.

Matej Barnjak, 6. b

LAŽNA SLIKA STVARNOSTI

Nekoliko posljednjih godina društvene mreže postale su svakodnevni dio naših života. Promijenile su način komunikacije u društvu, pružile nov način razmišljanja, dale nam još više znanja, no utjecale su i na naš doživljaj stvarnosti.

Putem društvenih mreža možemo komunicirati sa svojim prijateljima i obitelji na drugačiji način. Dostupni smo jedni drugima u bilo kojemu trenutku, što smatram korisnim, no nekada je upravo to loše – činjenica da smo svima dostupni. Današnji izlasci stoga često izgledaju kao sastanci na pametnim telefonima.

Loša strana društvenih mreža jest i objavljivanje fotografija koje su uređene kako bi izgledale bolje. Zbog takvih „nestvarnih“ fotografija ljudi uspoređuju sebe i svoj život s onime što vide na internetu, ali to je lažna slika stvarnosti.

Meni se na društvenim mrežama sviđaju sadržaji i videozapisi koji nas mogu poučiti nekim korisnim, „životnim“ stvarima poput kuhanja ili prve pomoći ozlijeđenima...

Fotografijama možemo dočarati i ljepotu prirode te privući nekoga tko će otići na neko fantastično putovanje upravo zbog naših objava.

Ono što mi se nikako ne sviđa, raznorazni su tzv. „izazovi“ za mlade koji često prihvaćaju te izazove da bi bili popularni, što može biti i vrlo opasno.

Društvene mreže općenito smatram zabavnima, no loše je što nam oduzimaju vrijeme. Kada bismo prestali biti ovisni o društvenim mrežama i internetu, provodili bismo više vremena vani s prijateljima. Ne bismo bili preopterećeni jer ne bismo morali misliti na to tko nam je poslao poruku i hoćemo li nešto propustiti.

Jednostavno bismo uživali u stvarnome životu sa stvarnim ljudima.

Lea Lučić, 7. b

Ana Perica, 5. b

Nina Poropat, 7. a

MOJ VLASNIK

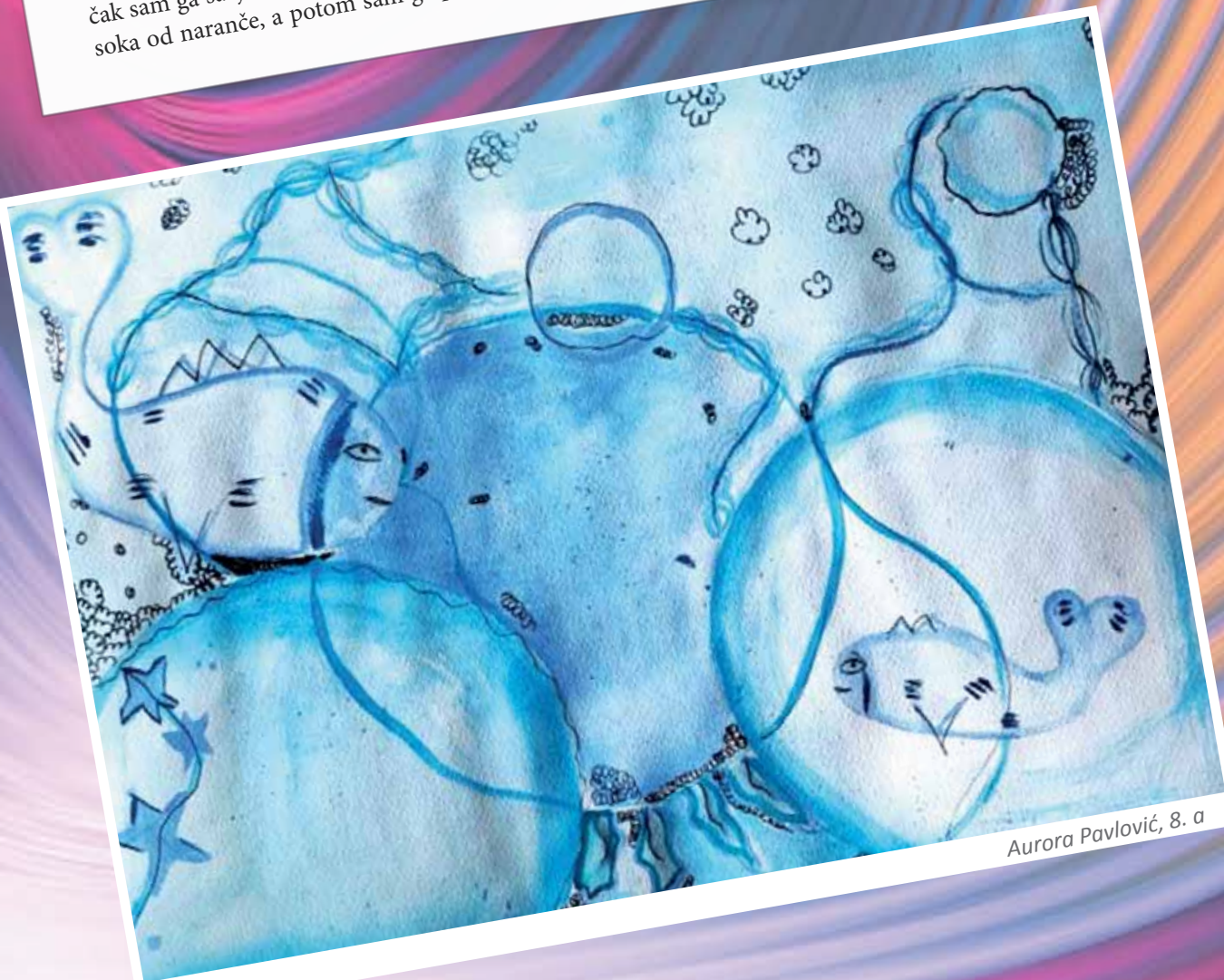
Uvijek se brinem o svojem vlasniku. Simpatičan je on, ali sam primijetio kako u posljednje vrijeme gubi mišiće, odnosno ima viška kila. Pitao me za pomoć, a ja sam mu odgovorio da mislim da znam razlog njegove zabrinutosti.

Vlasnik se nadao da ćemo lako riješiti problem kada sam mu rekao da je vrijeme za akciju. Mislio je da ćemo gledati James Bonda – hahahaha! Koji tupson! Objasnio sam mu kako sam pod akcijom mislio da se mora pokrenuti. Dao sam mu ograničeno vrijeme druženja sa mnom, točnije dva sata dnevno. Za doručak sam ga savjetovao – jesti jaje sa slaninom uz čašu soka od naranče, a potom sam ga poslao na dvokilo-

metarsko trčanje. Zapovjedio sam mu da me može koristiti kada se vrati. Budući da će za sat vremena biti gladan, za ručak ću mu pripremiti oradu s pečenicim krumpirom. Polit ću je maslinovim uljem. Jadan moj vlasnik! Gledao me u čudu...

Nakon mjesec dana ovakva tretmana vlasnik mi je zahvalio. Bio je kao nov! Bio sam pak ponosan na njega. Bila je važna prehrana i treniranje. Postizao je sve bolje rezultate pa sam bio sretan. Najteže mu je bilo odvojiti se od mene, što dobro znam. I meni je bilo teško biti usamljen, ali se sada moj vlasnik i ja možemo zasluženo više družiti.

Noa Barković, 6. b

Aurora Pavlović, 8. a

SVUGDJE JE LIJEPO, ALI KOD KUĆE JE NAJLJEPŠE

Bijaše jedno jato galebova ondje dolje kod Velebita. Ondje, gdje su svakoga dana u zoru i u suton valovi pjenili rubove te velike planine. U tome jatu bio je mladi neiskusni galeb koji je bio željan vidjeti i upoznati svijet. Ljutio se da svaki dan leti oko istih stijena, sluša isti zvuk valova, leti uz valove i gleda u beskrajan suton. Govorili su mu stariji da je još mlad, ne razumije sve ljepote ovoga svijeta i toga nije svjestan. Drugi bi dali sve da vide barem jedan djelić ovoga sutona. Složio se galeb sa svojim ocima, ali je bio štufovan iste zore svakoga dana. Govorili su mu: „Shvatit ćeš jednoga dana...” Noć kasnije na moru i blizu pučine krenula je velika nevera koja je rušila sve pred sobom. Nasukala je barke i brodice. Valovi su toliko jako udarali u stijene da se činilo kao da će stijene svakoga trena krenuti tonuti u to crno i uzburkano more. Nije se vidjelo ništa osim crnila, ništa osim mladoga galeba.

Zazivali su ga ostali da ne ide na pučinu jer će ga odnijeti olujni vjetar i stradat će. Pitali su se kamo je namumio. Valovi su glasno upozoravali galeba i pokazivali mu put k pučini ne bi li se spasio. Prkosio je galeb valovima i tješio ih da je sve u redu i da se ne brinu za njega. Rekao im je da ide na dalek put.

U tome trenutku zapuhnuo je jak vjetar koji je uništio i nasukao sve pred sobom pa tako i galeba. Galeb se našao na pučini kada mu se ukaza Vila Velebitska. I ona se pitala kamo li je krenuo po ovoj neveri. Nigdje nije bilo nikoga, a galeb je nestašno letio iznad uzburkanih valova i jake olujne bure. Galeb joj je odgovorio kako ne može stati jer ga čeka dalek put. Tamo skroz iza sedam mora i sedam gora sigurno je bolje negoli ovdje. Vila u tome trenu kao da na neki način ispari i pretvori se u kapljice morske pjene pa nestade. Bura je zapuhala olujnim mahom. Galeb više nije mogao poletjeti. Drugoga jutra nađoše ga ribari, odnesoše na obalu i tamo zacijeliše njegove rane.

Preljetao sokol iznad obale pa opazio galeba. Spustio se do njega pa mu rekao: „Vila Velebitska poslala me da ti pomognem i odeš iza sedam gora i sedam dola.” Kada stigoše na odredište, sokol reče galebu neka uživa u svim ljepotama što mu svijet nudi pa ode. Galeb se začudi što sokol odlazi, a onda mu sokol reče:

Mia Ivančić, 6. b

„Galebe, ne znam kako tebi, ali meni ništa na ovome svijetu ne može zamijeniti moje modro more i suton i zoru, baš kao ni uzburkane valove.”

Ostao galeb sam samcat pa gledao u suton, ali mu je nešto nedostajalo. Bili su to valovi i oštre stijene koje je ostavio, galebovi starješine koji lete iznad mora i igraju se s njim. Nije mislio da će ikada izustiti da mu nedostaje dom.

Idućega dana spazio je lastavice pa ih zamolio da ga povedu kući. Kada su stigli iznad malene uvale i velike oštre stijene Velebita, poviče galeb u sav glas: „Stanite, stanite! To je moja uvala, to je moj rodni kraj. To su moji valovi!”

Mia Ivančić, 6. b

U PETOME RAZREDU...

Moj novi 5. b razred ima sedamnaest učenika, a od toga osam učenica i devet učenika. Iduće četiri godine provest ćemo zajedno učeći i družeći se. Možda bude i nesporazuma, ali vjerujem da će se sve to riješiti.

Prvoga dana nastave upoznao sam i neke nove učenike jer nas je „izmiješalo“ iz svih triju bivših četvrtih razreda. Svi su mi dragi na svoj način. Upoznao sam i nove profesore. Mislim da su svi dobri i pravedni. Moja je razrednica učiteljica matematike i svi je volimo. Najdraži predmet mi je Tjelesna i zdravstvena kultura. Moj najbolji prijatelj zove se Antonio i uvijek mi pomaže u svemu. Nažalost, upoznao sam i „gospođu Jedinicu“ iz Engleskoga jezika. To mi je najteži predmet koji mi baš i ne ide, ali i to se da naučiti. Važno je da sam tu jedinicu ispravio.

Imam još jedan problem koji nisam do kraja riješio. Ne znam je li to baš za ovu temu, ali prihvatio sam vezu s jednom djevojčicom iako nisam bio siguran u svoje osjećaje. Želio bih da smo samo prijatelji, ali ona odbija prijateljstvo. Što da radim? Objasnio sam joj da je bolje imati iskrenoga prijatelja nego neiskrenu ljubav.

Zaključio sam da je uvijek bolje biti iskren u početku. Puno je teže sada sve ispravljati...

Ivan Ivančić, 5. b

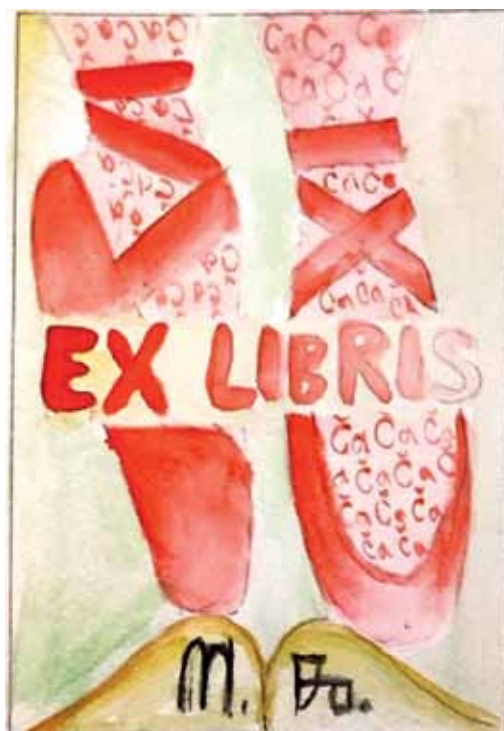
PREDVEČERJE

Predvečerje, vrijeme kada sunce polako pada iza horizonta, donosi sa sobom miris staroga drveta i zvuk ptica koje se povlače za danom.

U tome trenutku moje misli putuju unatrag kao da se vraćaju u vremeplov djetinjstva. Nostalgija me obuzima, prisjećam se bake koja je bila poput stijene u mojem životu, čvrsta i nježna istovremeno. Sjećam se njezinih priča koje su ispunjavale moje djetinjstvo čarolijom i mudrošću. Ti mirisi i zvukovi podsjećaju me na dane provedene u njezinu domu, okružena ljubavlju i toplinom. Sjećanja na te rane događaje iz djetinjstva poput bisera su u mojem umu, sjajna i neprocjenjiva.

U tome predvečerju, dok se sunce spušta iza obzora, osjećam se kao da sam ponovno kod svoje bake, sigurna i voljena.

Nicola Mađar, 8. a

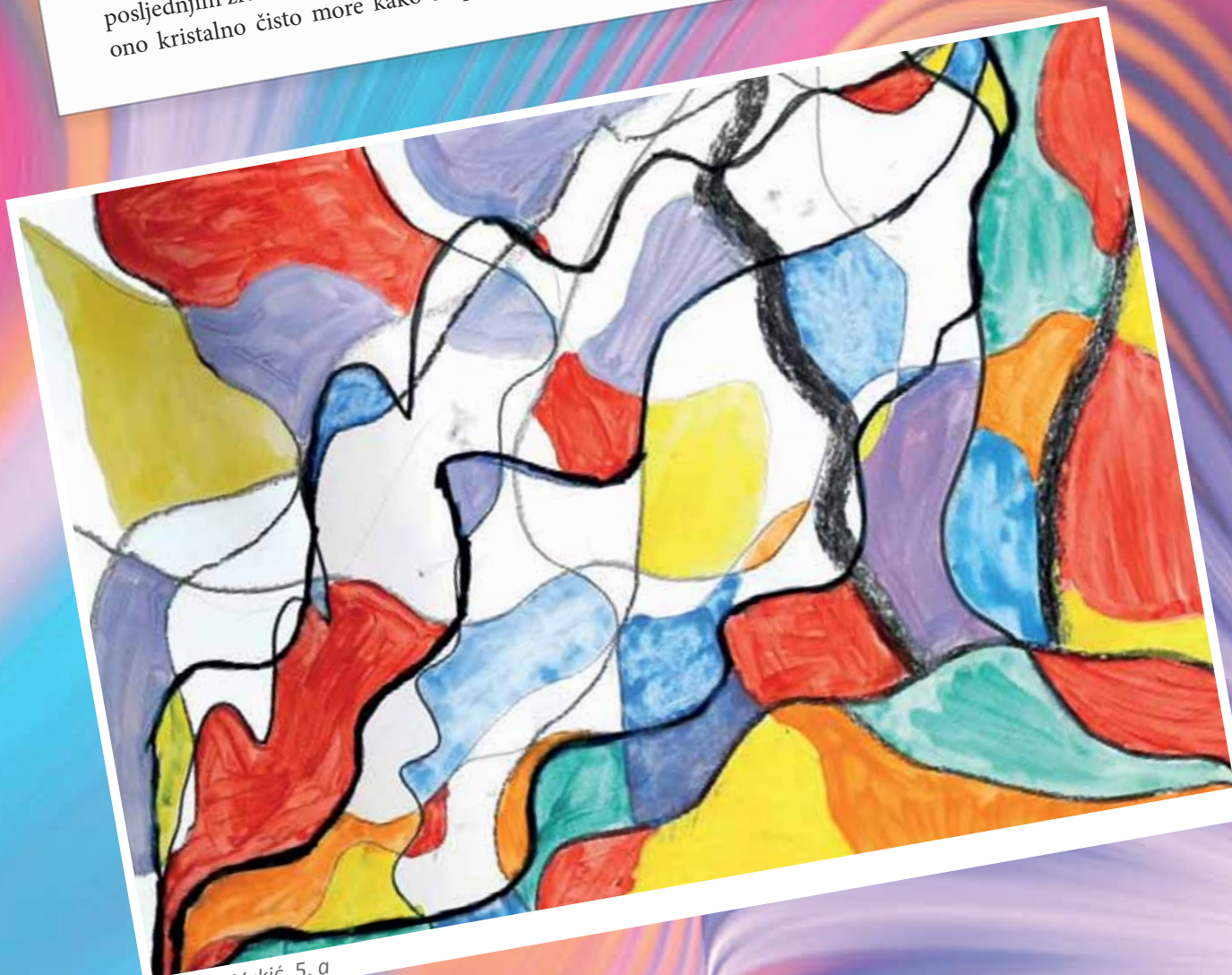
Mila Zubčić, 8. b

DALEKO OD SVAKIDAŠNJICE

Stres, užurbanost, nervoza, nemir, ljutnja... Sve su to okolnosti koje me svaki dan okružuju. Svaki je dan jednak – bez mira, tišine, razgovora i sreće. Joj, da mi je barem jedan sat sjesti uz more i uživati. Gledati zalazak sunca. Slušati valove. Maknuti se od svega. Osjećam se nervozno zbog obveza. Bez stresa mi dan ne prolazi. Odjednom krenem... Napuštam brige i odlazim prošetati uz mirno more. Sjednem na plažu bez ljudi, buke, nemira i nervoze. Ondje smo samo more, zalazak sunca i ja. Slušam valove kako lagano udaraju o kamenje. Gledam sunce kako svojim posljednjim zrakama miluje more i mene. Promatram ono kristalno čisto more kako se polako ljuljuška i

opazim delfine koji razigrano skaču pozdravljajući sunce te polako odlaze... Ostajemo samo more i ja. Zašto svaka večer ne može biti ovakva? Mirna, tiha i čarobna. Bilo bi polako vrijeme da pođem kući. Tužno pozdravljam posljednje valove. Netko bi možda rekao da nemam razloga biti tužna jer živim uz more i mogu u njemu uživati svaki dan. Voljela bih da je tako, no brige i obveze zovu... Polako hodam kući i razmišljam kako bih si ovo češće mogla priuštiti. Ovo opuštanje, daleko od svakidašnjice No sada je vrijeme da se vratim u stvarnost. Do sljedećega susreta s morem...

Marta Viduka, 7. b

Nikol Vukić, 5. a

Ema Antonia Lončarić, 5. a

PRIMORSKO PREDVEČERJE

Predvečerje je za mene najljepši dio dana. Taj dio dana je čaroban jer u meni pobuđuje razne osjećaje i razmišljanja.

Predvečerje, odnosno suton dana, najčešće promatram s balkona, no najljepše ga je promatrati uz more. Sunce zalazi u daljini te me sunčeve zrake sve manje griju. Nebo postaje sve šarenije. Mijenjaju se nijanse žute, crvene, narančaste, plave i ljubičaste boje. More je mirno te poprima boje neba. Kada gledam taj prizor, osjećam smirenost, sreću pa zaboravim na sve probleme i obveze koje imam. Morem plove nekoliko brodova na kojima ljudi sigurno uživaju u ovim prizorima.

U pozadini čujem cvrkut ptica te valove koji udaraju u kopno. U zraku se osjeća miris mora i raznih cvjetova što se nalaze u blizini. Kroz glavu mi prolaze razne misli.

Zahvalan sam što mogu uživati u ovakvoj ljepoti i miru. Ovi prizori u meni pobuđuju sreću jer me podsjećaju na ljetno, moje najdraže godišnje doba.

Sunce polako nestaje i dan prelazi u noć. Na nebu se pojavljuje sve više zvijezda. Suton je gotov. To je najljepši dio dana, ali, nažalost, sve što je lijepo, kratko traje.

Igor Žafaranić, 8. a

Ira Đerić Hasanac, 8. a

Pojam ljepote danas

U današnjemu svijetu mnogi ljudi odlaze na operacije tijela, usana, nosa, struka... Oni to ne rade zbog zdravstvenih razloga, već zato što nisu zadovoljni svojim izgledom. Ta „epidemija“ koja se događa svuda oko nas postaje zabrinjavajuća, stoga smatram da bi je trebalo nekako zaustaviti. Svi bi trebali voljeti svoje tijelo, a i ako ga ne vole, to ne znači da problem trebaju rješavati npr. *botoksom*. Čovjek se prema svojem tijelu ponaša kao da je odlagalište za otpad te ga sve više zagađuje i truje. Pojam ljepote za mene danas ne postoji jer bi ljepota trebala biti nešto sasvim prirodno, a ne umjetno. Kada bismo sada upitali ljude što je za njih ljepota, rekli bi nam da su to „napumpana“ usta, stanjeni struk, tetovaže na

rukama i nogama... Kada se sve to skupi i zbroji, ljudi misle da su time nešto dobili, no jedina stvar koju su uistinu dobili jest komad plastike ili otrova u svojem tijelu. Sve smo više nalik jedni drugima – kao da se kloniramo. Svi počinjemo izgledati jednako... Ponekad je teško voljeti svoje tijelo, no ne treba dopustiti *botoksu* da nam oduzme prirodnu ljepotu. Ja jesam lijepa, ali u onome značenju kakav bi trebao biti pojam ljepote, a ne kakav je danas. Svi želimo biti posebni i lijepi, no to se ne postiže operacijama, nego ljubavlju i zdravljem koje pružamo svojem tijelu. Ako nismo zadovoljni svojim izgledom, potrebno je raditi na njemu, no najbitnije je ostati svoj jer... lijep je onaj koji ostane vjeran sebi.

Lana Rogać, 7. a

NAŠI UČENICI USPJEŠNI NA IZBORIMA

NOA I LANA NA ČELU DJEČJEGA GRADSKOG VIJEĆA

Na izborima za Dječje gradsko vijeće Grada Crikvenice, održanim 5. prosinca 2023. godine, izabrano je 9 članova. Predstavničko tijelo dviju crikveničkih osnovnih škola naredne dvije godine bit će učenici Noa Barković, Damir Car, Diar Dalipi, Dean Jurić, Grga Komadina, Tea Lisko, Lara Mehmedović, Ivan Samsa te Lana Rogać. Četrnaest dana nakon izbora za Dječje

gradsko vijeće održana je i konstituirajuća sjednica u Gradskoj vijećnici Grada Crikvenice kojoj su prisustvovali i predsjednica „velikoga“ Gradskog vijeća Grada Crikvenice Vesna Car Samsa te pročelnica Upravnoga odjela za društvene djelatnosti i lokalnu samoupravu Jasminka Citković koja je vodila sjednicu. Svi kandidati prvo su se predstavili te iznijeli svoje ideje i planove

kako unaprijediti i „poboljšati“ svoj grad. Dječjim gradonačelnikom postao je Noa Barković, učenik 6. razreda, a za predsjednicu Dječjega gradskog vijeća izabrana je Lana Rogać, učenica 7. razreda. Oboje pohađaju OŠ Zvonka Cara. Nadamo se da će vijećnici uživati u svojim ulogama i da će svojim radom u Vijeću doprinijeti poboljšanju kvalitete života djece u našem gradu.

Lana Rogać, 7. a

OBILJEŽILI SMO SVJETSKI DAN PLANINA

ŠETNJA PLANINAMA S PROF. LONČARIĆEM

U povodu Međunarodnoga dana planina, koji se svake godine obilježava 11. prosinca, našu je školu posjetio prof. dr. sc. Robert Lončarić s Odjela za geografiju Sveučilišta u Zadru te je održao zanimljivo predavanje pod nazivom „Šetnja planinama“ za učenike od 5. do 8. razreda. Prof. Lončarić u slobodno se vrijeme bavi planinarenjem i prošao je Hrvatsku planinarsku obilaznicu za što je i nagrađen najvišim priznanjem Hrvatskoga planinarskog saveza. Učenicima je iznio svoja planinarska iskustva ujedno ih poučivši osnovnim pravilima sigurnoga kretanja i ponašanja tijekom planinarenja. Pozivu se rado odazvao na „nagovor“ svoje sestre Ane Lončarić Kostrenčić, naše učiteljice engleskoga jezika.

Eva Šimić, 7. b

EKOAKCIJE U SKLOPU PROJEKTA „OTPAD ≠ SMEĆE“

DAN PLANETA ZEMLJE

Dan planeta Zemlje svake se godine obilježava 22. travnja. U našem gradu organizirane su brojne ekološke akcije u kojima su sudjelovali učenici, građani i volonteri. Učenici produženoga boravka dviju crikveničkih osnovnih škola izrađivali su biokugle koje sadrže korisne mikroorganizme te pročišćuju vodu i doprinose zdravijemu morskom ekosustavu, a baca-

nje kuglica u more bilo je održano 22. travnja. Volonteri su čistili šetnice, igrališta i naselja. Ronilački klubovi i mjesni odbori organizirali su čišćenje mora, podmorja i ušća Dubračine gdje je bilo prikupljeno čak 80 kilograma otpada.

„OTPAD ≠ SMEĆE“

ODRŽIVO GOSPODARENJE OTPADOM I ZDRAVSTVENI RIZICI

U povodu Dana Zemlje za učenike 6. razreda naše škole održane su edukativne aktivnosti u sklopu projekta „Otpad nije smeće“ koji financira Fond za zaštitu okoliša i energetska učinkovitost. Edukatorice Ivana Ferković iz Eko-Murvice te Vesna Car Samsa iz Nastavnoga zavoda za javno zdravstvo Primorsko-goranske županije održale su predavanja i radionice o održivome gospodarenju otpadom i zdravstvenim rizicima.

Ivana Ferković učenicima je detaljno objasnila koncepte održiva gospodarenja otpadom uz poseban naglasak na

specifičnostima vinodolske i crikveničke rivijere. Učenici su potom rješavali

online-testove.

U znanju su se istaknule šestašice Mia Ivančić, Nicol Antić, Beatrice Kate Galloni i Patricia Jerčinović Matok pa su nagrađene magnetičima Eko-Murvice. Vesna Car Samsa održala je predavanje o zdravstvenim rizicima koji su povezani s neodgovornim odlaganjem otpada i neučinkovitim korištenjem energenata. U auli naše škole postavljena je i prigodna informativno-edukativna izložba s kojom je Vesna Car Samsa naknadno upoznala i naše petaše i osmaše.

Marlen Car, 7. b

100. DAN ŠKOLE U 2. B

OMILJENI BROJ 100

Projekt „100. dan u školi“ osmislila je još 2012. godine učiteljica Sandra Vuk, a broj učitelja i učenika – koji ga obilježavaju sredinom veljače svake godine – sve više raste. Cilj je osmisliti niz sadržaja iz više nastavnih predmeta te razvijati vještine prezentacije i javnoga nastupa učenika, kulturnoga ponašanja kao i dramsko-recitatorske, jezične, glazbene i plesne vještine.

Posebno svečano bilo je u 2. b razredu koji je svoj 100. dan u školi proslavio 8. veljače 2024. godine. Obilježavanje je započelo izradom i ukrašavanjem

prigodne krune te pjevanjem himne „100. dan škole“. Nakon toga uslijedilo je ocrtavanje tijela i pisanje naziva tijela čime su učenici pokušavali doći do broja 100. Potom su izradili piramidu

zdrave prehrane sa 100 namirnica koje su izrezivali iz letaka. Smišljali su i brojalicu s tematikom stotoga dana škole. Videokonferencijom povezali su se s učenicima 3. i 4. razreda PŠ-a Dramalj te njihovom učiteljicom Marijanom Bezić. Tijekom svojega virtualnoga druženja učenici su dogovorili zajedničku izradu plakata. Na kraju ove „svečanosti“ učenici su izradili diplome do koje je svatko došao rješavanjem različitih tipova zadataka zbrajanja i oduzimanja dvoznamenkastih brojeva.

Lea Lučić, 7. b

ODGOVORNO PREMA OKOLIŠU

ŽIVIMO ZELENIJE I ODRŽIVIJE 2

Učenici 2. b razreda i ove su školske godine nastavili sudjelovati u eTwinning-projektu „Živimo zelenije i održivije 2“ kojim se učenike želi potaknuti na volonterski, društveni, praktični i kreativno-stvaralački rad te aktivno sudjelovanje u ekološkim aktivnostima škole i lokalne zajednice. Cilj je ovoga projekta stvoriti obrazovne sadržaje i potaknuti djecu na održavanje okoliša. Učenici su se posebno istaknuli u osmišljavanju loga i maskote projekta

pa su upravo njihovi radovi odabrani za ovogodišnje predstavljanje projekta. Posebno su uživali u pripremi modne revije od recikliranih materijala – svoje su kreacije izradili od novinskoga papira. Ovim je pažljivo osmišljenim aktivnostima učiteljica Andrea Barac svojim učenicima 2. b razreda pomogla osvijestiti potrebu za odgovornim ponašanjem prema okolišu i održivome razvoju.

Eva Šimić, 7. b

26. DJEČJI BOŽIĆNI SAJAM

BOŽIĆNA ČAROLIJA u našoj školi

Dječji božićni sajam ponovno je veseljem i radošću ispunio srca svojih mnogobrojnih posjetitelja. Hodnici naše škole pretvorili su se u mali blagdanski raj ispunjen rukotvorinama članova Učeničke zadruge *Zvončica*. Svoj štand s božićnim ukrasima tradicionalno je imao i Centar za pružanje usluga *Izvor Selce*, a odjevene je predmete po povoljnim cijenama ponudio i školski *second hand shop*. Foto Ivančić omogućio je fotografiranje s Djedom Mrazom, a Milman d. o. o., Kavana Toš te slastičarnica Jadrana d. d. sponzorirali su kavu i kolače. Najveća atrakcija bile su učionice s paketima iznenađenja čija se količina brzo smanjivala.

Pakete su sponzorirali naši učenici i njihovi roditelji te brojni lokalni poduzetnici.

Posjetitelji su s oduševljenjem pratili božićnu priredbu na kojoj su nastupili mali i veliki zbor pod vodstvom Tatjane Veljanovske i Eve Tomljanović, plesne skupine pod vodstvom učiteljica Anamarije Grbčić Pahlić, Mirele Čandrlić, Kristine Malinarić i Anite Kršul te recitatorske skupine pod vodstvom Marijane Marić-Tonković, Marijane Barac Tomić i Milene Nećak. Gosti priredbe bili su PK *Dance Queen* i Mažoretkinje Grada Crikvenice – Mažoretkinje *Selce* pod vodstvom Lidije Kršul.

Leona Derossi, 7. b

NAŠA UČENICA U POPULARNOJ PREDSTAVI

Orijana u Božićnoj priči

Orijana Peričić, učenica 5. b razreda, nastupala je u predstavi „Božićna priča“ u Hrvatskome narodnom kazalištu Ivana pl. Zajca u Rijeci. To je bio dovoljan poticaj učenicima i učiteljima naše škole da dođu pogledati popularnu božićnu predstavu i zaplješću Orijani na odličnoj izvedbi koju je posebno razveselio dolazak njezinih kolega petaša i razrednice Tereze Rukober.

Marlen Car, 7. b

NOGOMETNO JUTRO S RIJEČKIM PRVOTIMCIMA

U okviru projekta „HNK Rijeka – prijatelj djece“ naša je škola u ožujku srdačno ugostila trojicu prvotimaca HNK-a Rijeke – Stjepana Radeljića, Martina Zlomislića i Ivana Smolčića. Dočekale su ih naše učenice, članice Mažoretkinja Grada Crikvenice, a program se odvijao u našoj školskoj dvorani ispred 260 učenika koji su nogometaše pozdravili pjesmom i gromoglasnim pljeskom. Igrači su se prvo predstavili, ali se i odmah „bacili“ na posao i odgovarali na pitanja znatiželjnih učenika. Potom su zaigrali nogomet s njima i uručili im članske iskaznice kluba. Uslijedilo je fotografiranje i dijeljenje autograma, a učenike je dodatno razveselila i klupska maskota Pešekan.

Poklonom su nagrađeni slavljenici – učenici Deni Gajdek i Karlo Lončarić, a najveća navijačica među djevojčicama – Neva Kostrenčić, koja sa svojom mamom, učiteljicom Anom Lončarić Kostrenčić, redovito odlazi i na gostovanja omiljenoga kluba, imala je prigodu fotografirati se sa svim igračima.

Na samome kraju druženja igrači su našoj ravnateljici uručili uokvireni dres s potpisima igrača HNK-a Rijeke.

Mihaela Malinarić i Marija Peričić, 7. b

**Brzopotezno
o nogometu!**

**TKO JE
TVOJ IDOL?**

Borna: – Nema idola.
Mia: – Marko Livaja.
Stipan: – Mario Pašalić.

**BARCELONA
ILI MADRID?**

Borna: – Real Madrid.
Mia: – Real Madrid.
Stipan: – Real Madrid.

**NAVIJAŠ LI ZA
HNK RIJSKU ILI
NEKI DRUGI KLUB?**

Borna: – Za Rijeku.
Mia: – Za Hajduk.
Stipan: – Za Rijeku.

**MESSI ILI
RONALDO?**

Borna: – Ronaldo.
Mia: – Ronaldo.
Stipan: – Ronaldo.

**KOJI TI JE
NAJDRAŽI
REPREZENTATIVAC?**

Borna: – Luka Modrić.
Mia: – Marko Livaja.
Stipan: – Luka Modrić.

Anketirala: Lea Lučić, 7. b

DAN ŠKOLE

Prijepodnevnom Svečanom sjednicom obilježen je još jedan Dan škole u OŠ Zvonka Cara Crikvenica. Kako je istaknula ravnateljica Desiree Pečaver, prigoda je to da se škola pokaže javnosti, pohvali svojim uspjesima te da se dodjele nagrade i priznanja.

U programu su sudjelovali učenici nižih i viših razreda matične i područne škole, a dojmljivu pozornicu izradile su učenice od 5. do 8. razreda pod vodstvom mlade profesorice likovne kulture Lucije Granić u suradnji s profesoricom Alison Mavrić i profesoricom hrvatskoga jezika Marijanom Marić-Tonković, redateljicom ovogodišnje priredbe. Tema je Lijepa Naša, a izloženi radovi predstavljaju samo jedan dio znamenitosti koje obogaćuju našu domovinu. Pozornica je podijeljena po bojama Hrvatske,

a svaka nijansa plave boje obilježava gradove s dugom i bogatom poviješću.

„Obilježavamo Dan škole – škole u koju svi vjerujemo, na koju smo ponosni te kojoj, sigurna sam, svi želimo uspješnu i dugoročnu budućnost. Biti učitelj, prosvjetni djelatnik, osoba ili ustanova koja skrbi za mlade pa tako i za budućnost naše domovine – nije lagan zadatak, no vrijedan je truda, ljubavi, rada i nade u svakome danu. Privodimo kraju još jednu školsku godinu koju završava sveukupno 345 učenika u matičnoj školi (262), Područnoj školi Selce (33) i Područnome odjelu Thalassotherapia (50). Poticanjem rada i kreativnosti s veseljem radi zajedničkoga uspjeha već godina – održavamo Dječji božićni sajam –

ponos naše škole. Glavnu ulogu u osmišljavanju sajma ima Učenička zadruga „Zvončica“ pod vodstvom učiteljice Anje Kostanjević Brnić i skupina „Kreativne Zvončice“. U sajam se uključuje lokalna zajednica jer je to zaista opsežni projekt koji uspješno održavamo dugi niz godina.

Ove školske godine ponovno smo bili najkreativniji u Županiji izradom *memory-igre* „Moja Crikvenica“. Kombinacijom različitih pristupa, tehnika i materijala igra je dosjetljivo izrađena od tankih drvenih pločica na kojima je zalijepljena tkanina pomoću grafičke preše otisnutim motivima crikveničke kulturno-povijesne baštine. Tako su uz pomoć 3D-pisača učenici izrađivali natpis „Zvončica“ za kutiju u kojoj je 10 parova pločica kako bi se igra mogla igrati“, naglasila je ravnateljica Pečaver u uvodnome dijelu Svečane sjednice.

Zahvalila je i osnivaču Gradu Crikvenici što ulaže u školske objekte na svom području kao i u programe obrazovanja pa u proračunu izdvaja sredstva i pomaže školi u praćenju materijalnih troškova i kapitalnih ulaganja.

Nakon uvodne riječi na red su došli učenici koji su uložili veliki trud i dodatni rad u razna natjecanja, smotre i natjecaje. Neki su učenici već dobili svoja priznanja na natjecanjima i natjecanjima izvan Kataloga AZOO-a (Hippo, Dabar, Klokkan, Sudoku i Glogomatika), a uz pomoć pročelnice Upravnoga odjela

Učenica generacije Magdalena Rubčić s ravnateljicom Desiree Pečaver i svojim razrednicama Mirelom Čandrlić Matahlijom i Ivanom Hegedűs Crnčić.

za društvene djelatnosti i lokalnu samoupravu Jasminke Citković, predsjednice Gradskoga vijeća Vesne Car Samse te zamjenice gradonačelnika koja obnaša dužnost gradonačelnice Ivone Matošić Gašparović, učenicima, koji su dosegli županijsku ili više razine natjecanja iz Kataloga natjecanja Agencije za odgoj i obrazovanje, u natjecanjima iz znanja i sposobnosti, uručene su prigodne nagrade u ime Grada Crikvenice. Na županijsku razinu natjecanja plasirala su se 63 učenika uz 19 učitelja-mentora kojima je ravnateljica zahvalila na radu i angažmanu, čime su omogućili učenicima istaknuti sposobnosti. Članice Školskoga odbora Sanja Krešić i Anita Kršul uručile su priznanja i nagrade učiteljima čiji su učenici osvojili do 5. mjesta na županijskoj razini natjecanja i uspjeh na višim razinama natjecanja (regionalna, međužupanijska i državna razina) kao i bukete cvijeća ovogodišnjim „jubilarcima“ za neprekidan rad u školstvu.

Usljedio je najsvečaniji trenutak Svečane sjednice – proglašenje učenika generacije. Ove je godine titulu učenice generacije ponijela Magdalena Rubčić, učenica 8. b razreda i prošlogodišnja dobitnica priznanja Zvon dobre. O Magdaleninom uzornosti s naglaskom na njezinu, danas rijetko viđenu „čistu dobrotu“ te o njezinim odličnim ocjenama, uspjesima i angažmanu na svim školskim događanjima tijekom proteklih godina govorili su svi njezini razrednici – učiteljice razredne nastave Dubravka Šarić i Mirela Čandrlić Matahlija te

razrednica od 5. do 8. razreda Ivana Hegedűs Crnčić. Izdvojili su da je Magdalena Rubčić učenica koja je svojim osobnim primjerom, bez trke za ocjenama, uvijek besprijekorno izvršavala sve svoje obaveze kao i da na „našu Megi“ baš svi mogu računati.

Sanja Krešić,
učiteljica hrvatskoga jezika

Magdalena s obitelji

NAŠI UMIROVLJENICI

fotovijest

U školskoj godini 2023./2024. od svojih su se učenika i radnih kolega oprostili naši učitelji tehničke kulture Jadranko Janjić i Ivo Tkalec, koji je uz tehničku kulturu predavao i fiziku, te su otišli u zasluženu mirovinu. Želimo im opuštene umirovljeničke dane i puno zdravlja.

PRIZNANJA

- 1. KLOKAN BEZ GRANICA** – zadatci međunarodne udruge za popularizaciju matematike i razvoj logičkog i kombinatoričkog mišljenja
 - 2. DABAR** – zadaci informatike i računalnog razmišljanja
 - 3. SUDOKU** – projekt Hrvatske Mense i enigmskog kluba (testovi inteligencije)
 - 4. HIPPO** – izazov u poznavanju engleskoga jezika i povezivanje učenika i učitelja
 - 5. GLOGOMATIKA** – glagoljska matematika, prepoznavanje i zbrajanje brojeva na glagoljici
- Sara Mehmedović, 8. a – jedina učenica naše škole koja je drugi put dospjela do razine polufinala u Italiji na natjecanju Hippo
 - Erik Jauk, 2. s – u 10 % najboljih u natjecanjima Dabar i Klok bez granica
 - Orijana Peričić, 5. b – u 10 % najboljih u natjecanjima Dabar i Klok bez granica
 - Laura Jelena Brozović, 5. b u 10 % najboljih u natjecanjima Dabar i Hippo
 - Karlo Vukelić, 5. a – u 10 % najboljih u natjecanjima Dabar i Klok bez granica
 - Šime Maren Lončarić, 5. b – u 10 % najboljih u natjecanjima Dabar i Klok bez granica
 - Filip Kikić, 7. a u 10% najboljih u natjecanjima Dabar i Sudoku
 - Vigo Budak, 2. b – u 10 % najboljih u natjecanju Klok
 - Alan Katušić, 2. a – polufinale natjecanja Glogomatika
 - Fran Čupić, 2. a – polufinale natjecanja Glogomatika
 - Matija Posavec, 2. a – u 10 % najboljih u natjecanju Sudoku
 - Vito Stojević, 3. a – u 10 % najboljih u natjecanju Sudoku
 - Hana Kurtishi, 3. b – u 10 % najboljih u natjecanju Dabar

- Nia Franka Lončarić, 3. s – u 10 % najboljih u natjecanju Hippo
- Eni Križanec Backer, 4. s – u 10 % najboljih u natjecanju Dabar
- Mia Poljak, 4. s – u 10 % najboljih u natjecanju Dabar
- Leona Lei Hariba, 5. a – u 10 % najboljih u natjecanju Hippo
- Leon Ljubobratović, 6. a – u 10 % najboljih u natjecanju Dabar
- Nicol Antić, 6. a – u 10 % najboljih u natjecanju Dabar
- Rafaela Malinarić, 6. b – u 10 % najboljih u natjecanju Dabar
- Leona Derossi, 7. b – u 10 % najboljih u natjecanju Dabar
- Ira Đerić Hasanac, 8. a – u 10 % najboljih u natjecanju Dabar
- Petra Levačić, 8. a – u 10% najboljih u natjecanju Dabar
- Dea Maravić, 8. a – u 10 % najboljih u natjecanju Sudoku

ŽUPANIJSKA NATJECANJA

LIDRANO 2024.

Samostalni literarni radovi
 · Marta Viduka, 7. b:
 „Daleko od svakidašnjice”
 Mentorica: Sanja Krešić, prof.

Pojedinačni scenski nastup
 · Petra Levačić, 8. a: „Moja Podravina”
 · Miroslav Dolenc Dravski
 Mentorica: Marijana Marić-Tonković, prof.

Skupni scenski nastup
 „Grot” (Želimir Mandekić)
 Ira Đerić Hasanac, 8. a,
 Petra Levačić, 8. a, Dea
 Maravić, 8. a, Klara Šimić,
 8. b, Mila Zubčić, 8. b,
 Magdalena Rubčić, 8. b,
 Nicole Brnić, 7. a, Lara
 Mehmedović, 6. b
 Mentorica:
 Marijana Marić-Tonković, prof.

MATEMATIKA

· Maja Žafaranić, 4. a – 18. mjesto
 Mentorica: Mirela Čandrlić Matahlija, mag. prim. educ.
 · Laura Jelena Brozović, 5. b – 17. mjesto
 Mentorica: Tereza Rukober, prof.
 · Juraj Peričić, 7. b – 21. mjesto
 Mentorica: Zorica Jovanović, prof.

VJERONAČNA OLIMPIJADA

– ekipno 13. mjesto
 Mihaela Malinarić, 7. b, Ema Pintarić,
 6. a, Lara Mehmedović, 6. b, Rafaela
 Malinarić, 6. b
 Mentorice: vjeroučiteljice Božana Zečević
 i Martina Pilić

HRVATSKI JEZIK

· Marta Viduka, 7. b – 9. mjesto
 · Leona Derossi, 7. b – 12. mjesto
 Mentorica: Sanja Krešić, prof.
 · Sara Mehmedović, 8. a – 23. mjesto
 Mentorica:
 Marijana Marić-Tonković, prof.

LIK

· Rea Manestar, 8. b – 13. mjesto
 · Mila Zubčić, 8. b – 12. mjesto
 · Nicola Mađar, 8. a – 11. mjesto
 Mentorica: Alison Mavrić, prof.

ENGLESKI JEZIK

· Ira Đerić Hasanac, 8. a – 10. mjesto
 Mentorica: Nikolina Vaić

GEOGRAFIJA

· Nicol Antić, 6. a – 19. mjesto
 · Lara Mehmedović, 6. b – 17. mjesto
 · Filip Kikić, 7. a – 4. mjesto
 · Juraj Peričić, 7. b – 3. mjesto
 Mentorica: Zineta Džebo, prof.

ČITANJEM DO ZVIJEZDA

– ekipno 4. mjesto

Nicol Antić, 6. a, Ema Pintarić, 6. a,
Patricia Jerčinović Matok, 6. a
Voditeljica: Mirela Majnarić, prof.

BIOLOGIJA

• Marija Peričić, 7. b – 7. mjesto
• Filip Kikić, 7. a – 7. mjesto
• Leona Derossi, 7. b – 2. mjesto
Mentorica: Ivana Hegedüs Crnčić,
učiteljica prirode i biologije

ISLAMSKI VJERONAUČ

• Sarah Bećirević, 6. b – 1. mjesto
Mentorica:
vjeroučiteljica Meliha Hasanović

ŠSD „GLAVOČ“ – BADMINTON

djevojčice – 4. mjesto
Ema Kikić, 6. a, Nina Poropat, 7. a,
Dora Poljak, 7. a
Voditeljica ŠSD-a: Marijana Pintarić, prof.

ŠSD „GLAVOČ“ – KROS

pojedinačno dječaci 7. i 8. razred
• Filip Kikić, 7. a – 3. mjesto
Voditeljica ŠSD-a: Marijana Pintarić, prof.

ŠSD „GLAVOČ“ – ŠAH

ekipno djevojčice – 2. mjesto
Mila Antić, 4. a, Orijana Peričić, 5. b,
Tara Škiljan, 7. a, Katia Milić, 7. a
Voditeljica ŠSD-a: Julijana Plenča, prof.

ŠSD „GLAVOČ“ – ŠAH

ekipno dječaci – 2. mjesto
Ivan Ivančić, 5. b, Juraj Peričić, 7. b,
Vid Krešić, 8. b, Leona Vuković, 7. a,
Tara Škiljan, 7. a
Voditeljica ŠSD-a: Julijana Plenča, prof.

ŠSD „GLAVOČ“ – KOŠARKA

ekipno djevojčice – 2. mjesto
Kali Kovačević, 1. s, Lea Pintarić, 1. s,
Lucija Stojević, 2. a, Lara Vuleta, 3. a,
Vida Vukelić, 5. a, Ema Kikić, 6. a,
Maja Lena Gajić, 6. a, Ema Pintarić, 6. a
Beatrice Kate Galloni, 6. a
Voditeljica ŠSD-a: Marijana Pintarić, prof.

ŠSD „GLAVOČ“ – KOŠARKA

ekipno dječaci – 2. mjesto
Lukas Latin, 6. b, Pavle Crnić, 7. a,
Filip Malnar, 7. b, Juraj Peričić, 7. b,
Mak Azirović, 7. a, Dominik Bošnjak, 7. b,
Mauro Suden, 8. b, Fran Vuleta, 8. a,
Igor Žafaranić, 8. a, Gjon Lekaj, 8. b
Voditeljica ŠSD-a: Marijana Pintarić, prof.

MEĐUŽUPANIJSKA I DRŽAVNA NATJECANJA

POMLADAK CRVENOGA KRIŽA

ekipno – 6. mjesto na među-
županijskom natjecanju
Marija Peričić, 7. b, Ariana Baretić, 7. b,
Toni Jadro, 7. b, Franko Spoja, 7. b,
Miran Šnajdar, 7. b
Mentorica: Ivana Hegedüs Crnčić,
dipl. ing

LIDRANO

školski list „Zvonko“ – prijedlog na
državnu smotru
• Glavna urednica: Leona Derossi, 7. b
Mentorica: Sanja Krešić, prof.

UZ „ZVONČICA“

1. mjesto na županijskoj razini –
prijedlog na državnu smotru
Ema Pintarić, 6. a, Antonia Brkljača,
6. a, Lara Mehmedović, 6. b
Voditeljica: Anja Kostanjšek Brnić

ŠSD „GLAVOČ“ – SPORTSKI PLES

ekipno – 2. mjesto na državnome
natjecanju u plesu
Katia Milić, 7. a, Tara Škiljan, 7. a, Ira
Đerić Hasanac, 8. a, Klara Šimić, 8. b,
Mila Zubčić, 8. b, Karla Vukić, 8. b
Trennerica: Klaudia Konjević
Voditeljica ŠSD-a: Marijana Pintarić, prof.

SIGURNO U PROMETU

ekipno – 1. mjesto na županijskoj razini
Nikol Vukić, 5. a, Roko Vičić, 5. a, Klara
Hica, 5. b, Šime Maren Lončarić, 5. b
• Klara Hica, 5. b –
pojedinačno 1. mjesto na županijskoj
razini, ekipno 1. mjesto na državnoj
razini (ekipa PGŽ)
• Šime Maren Lončarić, 5. b –
pojedinačno 2. mjesto na županijskoj
razini, ekipno 1. mjesto na državnoj
razini (ekipa PGŽ-a)
Mentor: Ivo Tkalec, univ. spec.

SIGURNO U PROMETU

OSKAR ZNANJA ZA KLARU I ŠIMU MARENA

Učenici petoga razreda Klara Hica, Šime Maren Lončarić, Nikol Vukić i Roko Vičić sudjelovali su na županijskoj razini natjecanja „Sigurno u prometu“ pod mentorstvom Ive Tkaleca, učitelja tehničke kulture. Ekipa naše škole istaknula se poznavanjem prometnih znakova i sigurnosnih pravila te upravljanjem bicikla, stoga je

zaslužno ponijela titulu županijskoga prvaka. Osim pehara u školu ponosno su donijeli i osvojeni bicikl s kacigom. Na državnu razinu natjecanja „Sigurno u prometu“ upućena su četiri učenika iz Primorsko-goranske županije među kojima su bili i naši učenici Klara i Šime Maren koji su se dodatno izdvojili svojim pojedinačnim rezultatima. Ekipu PGŽ-a tako su na državnome

natjecanju predstavljali Klara Hica i Šime Maren Lončarić iz OŠ Zvonka Cara (uz mentora Ivu Tkaleca), Loris Mokrovčak iz OŠ Čavle (uz mentoricu Miru Reljac) i Marta Grgurić iz OŠ Mrkopalj (uz mentoricu Dolores Šegotu). Kući su se ponosno vratili s titulom državnih prvaka u prometu. Svojim su rezultatom zaslužili i Nagradu Oskar znanja, stoga su pozvani na svečanu dodjelu koja se održala u Zagrebu. Ova se nagrada dodjeljuje svake godine za vrhunske rezultate na državnim i međunarodnim natjecanjima u znanju, glazbi i plesu i za osvojene medalje na međunarodnim natjecanjima i olimpijadama. Nakon dodjele Klaru i Šimu Marena dodatno su nagradili pizzom i posjetom Muzeju čokolade učitelj Ivo Tkalec i ravnateljica Desiree Pečaver koji su učenicima bili u pratnji. Grad Crikvenica također je nagradio svoje prvake u prometu Nagradom Mlada nada, a primila ih je i zamjenica gradonačelnika koja obnaša dužnost gradonačelnika Ivona Matošić Gašparović. Na uspjehu su im čestitali i župan Zlatko Komadina, zamjenica Marina Medarić te resorna pročelnica Edita Stilin na prijemu u Guvernerovoj palači u Rijeci.

Lana Rogać, 7. a

PONOVNO MEĐU NAJBOLJIMA U PLESU

DRŽAVNE VICEPRVAKINJE

Na Državnome prvenstvu školskih sportskih društava u sportske plesu za osnovne i srednje škole, održanome u Poreču 13. i 14. veljače, sudjelovale su i naše učenice pod mentorstvom Klaudije Konjević te su zauzele odlično drugo mjesto. Boje naše škole branile su Tara Ški-ljan, Karla Vukić, Ira Đerić Hasanac, Mila Zubčić, Katia Milić i Klara Šimić, učenice 7. i 8. razreda. U povodu Dana Crikvenice dodijeljena im je i Nagrada „Mlada nada“ na Svečanoj sjednici Gradskoga vijeća.

Lea Lučić, 7. b

„Cvite!
Ča od tebe još
lipše miriše?
Dite!“

TONČI PETRASOV MAROVIĆ

SEZONA ISPITA

Crtala i piše:
Vita Blažević